

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการวางตำแหน่งและลักษณะการใช้คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี นอกจากนี้แล้วยังศึกษาถึงความเหมือนและความแตกต่างระหว่างคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีในแง่ของวัฒนธรรม การวิจัยนี้ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของการวางตำแหน่งและลักษณะการใช้คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบถึงความเหมือนและความแตกต่างกันระหว่างคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีในแง่ของวัฒนธรรม

ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของการวางตำแหน่งและลักษณะการใช้คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

ประโยคหรือข้อความต่างๆ เมื่อนำมาจำแนกแจกแจงก็จะได้คำต่างๆ เรียงกันไป ในประโยคต่างๆ ที่เรียงกันนั้นซึ่งอยู่ในตำแหน่งต่อกัน ทำหน้าที่ต่างกัน ชนิดของคำก็จะต่างกันด้วย ดังนั้นตำแหน่งของคำจึงมีส่วนสำคัญในการจำแนกบอกชนิดของคำ คำชนิดหนึ่งอาจทำหน้าที่ได้หลายอย่าง เปลี่ยนหน้าที่ ตำแหน่งก็จะเกิดการเปลี่ยนแปลงด้วย

คำวิเศษณ์มีจำนวนมากและสำคัญมากในประโยคภาษาไทยกับภาษาเกาหลี ผู้วิจัยได้ศึกษาจากหนังสือตำราต่างๆ ได้สรุปหน้าที่ของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยดังต่อไปนี้

1. ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายคำนาม
2. ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายคำกริยา
3. ทำหน้าที่เป็นภาคแสดง
4. ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริม

นักไวยากรณ์ส่วนใหญ่ยอมรับคำวิเศษณ์ว่าทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนาม หน่วยขยายสรรพนาม หน่วยขยายกริยา หน่วยขยายคำวิเศษณ์ และทำหน้าที่เป็นตัวแสดงในภาคแสดง ซึ่งมีหน้าที่แตกต่างกันไปตามไวยากรณ์ ปกติเมื่อคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนาม และหน่วยขยายกริยา ตำแหน่งของคำวิเศษณ์จะสามารถวางไว้ได้ทั้งข้างหน้า และข้างหลังของคำนามและคำกริยา นอกจากนี้แล้วคำวิเศษณ์ที่สามารถวางตำแหน่งไว้ได้ ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง คือ คำวิเศษณ์ขยายกริยา โดยมากจะเป็นคำวิเศษณ์บอกคำถาม หรือไม่ชี้เฉพาะ

จากการศึกษาคำวิเศษณ์ในหนังสือไวยากรณ์ภาษาไทยที่ผู้วิจัยใช้เป็นแหล่งข้อมูลพบว่า ในหนังสือไวยากรณ์ภาษาไทย คำวิเศษณ์กับคำคุณศัพท์เป็นคำที่แยกไม่ค่อยชัดเจน การแบ่งชนิดของคำในไวยากรณ์ดั้งเดิมจะให้ความหมายเป็นหลัก จะเห็นได้ว่าในตำราของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2478 : 70-112) จำแนกชนิดของคำออกเป็น 7 ชนิด ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และคำอุทาน บรรจบ พันธุเมธา (2514 : 185) เคยกล่าวว่า คำคุณศัพท์ คือ คำที่ใช้ขยายคำนาม เรียกว่าคำวิเศษณ์ขยายนาม พระยาอุปกิตศิลปสาร (2478 : 87) ได้แยกคำวิเศษณ์ออกเป็น 2 ชนิด คือ คำคุณศัพท์ และคำกริยวิเศษณ์ เพราะคำวิเศษณ์นั้นถ้าเทียบกับภาษาอังกฤษจะมีความหมายเท่ากับ Adjective และ Adverb เมื่อใช้ประกอบคำนามและสรรพนาม เรียกว่า “คำคุณศัพท์” เมื่อใช้ประกอบคำกริยา คำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์ เรียกว่า “กริยวิเศษณ์” เช่น รูปคำคุณศัพท์ “ดี” เป็น “good” และ “ชั่ว” เป็น “bad” แต่รูปกริยวิเศษณ์ไปอีกอย่างหนึ่ง เช่น “ดี” เป็น “well” และ “ชั่ว” เป็น “badly” ดังนั้นคำศัพท์ที่มีรูปสองอย่างในภาษาอังกฤษ แต่ในภาษาไทยมีรูปคำวิเศษณ์อย่างเดียว เมื่อนำคำศัพท์ในภาษาอังกฤษทั้งสองรูปนี้มาเทียบกับภาษาเกาหลีปรากฏว่าในภาษาเกาหลีมีรูปคำวิเศษณ์ที่จะใช้จากรากคำศัพท์เดิม เช่น ถ้าอยู่ในรูปของคำคุณศัพท์ “ดี” เป็น 좋다 แต่ถ้าในคำวิเศษณ์จะเป็น 좋게 ใช้ขยายคำกริยา 좋은 ใช้ขยายคำนาม ซึ่งใช้ตัวชี้ผันคำคุณศัพท์

ในภาษาไทยคำวิเศษณ์ใช้ประกอบกับคำ 4 ชนิดคือ ประกอบคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์เอง ดังที่ กำชัย ทองหล่อ (2530 : 269) เคยกล่าวว่า คำวิเศษณ์ คือ คำที่ทำหน้าที่ประกอบคำอื่นได้ แบ่งออกเป็น 10 ชนิด

ฉะนั้นในงานวิจัยนี้ เพื่อความสะดวกในการนำเสนอผลการวิจัย ผู้วิจัยจะแยกคำวิเศษณ์ออกจากคำคุณศัพท์ ตามแนวทางของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2478 : 87) วิจิตร ณ ภาณุพงศ์ (2538 : 55-56) ในวิธีการแบ่งคำกริยวิเศษณ์กับคำคุณศัพท์

หน้าที่ของคำวิเศษณ์ในภาษาไทย ใช้เป็นหน่วยขยายนาม สรรพนาม กริยา คำวิเศษณ์ และเป็นกริยาหรือตัวแสดงในภาคแสดงของประโยคเป็นหลัก แต่เนื่องจากตำแหน่งหน้าที่ของคำในประโยค คำวิเศษณ์บางคำอาจทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ได้ ดังนั้นจึงควรพิจารณาคำวิเศษณ์

ในภาษาไทยตามหน้าที่เท่านั้น กล่าวคือถ้าหากคำใดมาทำหน้าที่ขยายคำกริยาก็ถือว่าเป็นคำวิเศษณ์ได้โดยปริยาย ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า คำวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายนามจะถือว่าเป็นคำคุณศัพท์ ไม่ถือว่าเป็นคำวิเศษณ์ แต่เรียกว่าเป็นคำวิเศษณ์ ตำแหน่งของคำวิเศษณ์จะต้องนำหน้าคำนามที่ถูกขยาย คำวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายกริยา ตำแหน่งของคำวิเศษณ์จะต้องนำหน้าคำกริยาที่ถูกขยาย คำวิเศษณ์บอกปริมาณ ทำหน้าที่ขยายคำนาม ตำแหน่งของคำวิเศษณ์จะต้องวางไว้หน้าคำนามที่ถูกขยาย และถ้าเป็นคำวิเศษณ์บอกปฏิเสธ ทำหน้าที่ขยายคำกริยา ตำแหน่งของคำวิเศษณ์จะต้องวางไว้หน้าคำกริยาที่ถูกขยาย

นอกจากนี้แล้วคำวิเศษณ์บอกคำถาม หรือไม่ชี้เฉพาะ ทำหน้าที่ขยายคำกริยา ตำแหน่งของคำวิเศษณ์วางไว้ได้ทั้งหน้าและหลังคำกริยาที่ถูกขยาย คำวิเศษณ์บางคำที่มีลักษณะเป็นคำคุณศัพท์ ก็สามารถทำหน้าที่เป็นภาคแสดงและขยายหน่วยกริยาได้ ส่วนในภาษาเกาหลีตำแหน่งคำวิเศษณ์ที่มาขยายจะแตกต่างกับภาษาไทย และมีลักษณะเหมือนกับในภาษาอังกฤษ คือจะนำคำที่มาขยายวางไว้หน้าคำนาม หรือกริยาที่ถูกขยายซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์หน้าที่ของคำวิเศษณ์ภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับหน้าที่กับตำแหน่งของคำวิเศษณ์ภาษาไทยกับภาษาเกาหลี สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ได้เป็น 4 ประเด็น ดังนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์ด้านคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

1.2 ผลการวิเคราะห์ด้านคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

1.3 ผลการวิเคราะห์ด้านคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

1.4 ผลการวิเคราะห์ด้านคำวิเศษณ์ทำหน้าที่หน่วยเสริมในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

2. ผลการวิเคราะห์ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

2.1 ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามในภาษาไทย

2.2 ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

2.3 ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

2.4 ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

3. การเปรียบเทียบวิเคราะห์ลักษณะของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

3.1 การเปรียบเทียบลักษณะรูปแบบของคำวิเศษณ์ที่เป็นคำซ้ำในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

3.2 การเปรียบเทียบลักษณะรูปแบบของคำวิเศษณ์ในแง่วัฒนธรรมในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

1. ผลการวิเคราะห์หน้าที่ของคำวิเศษณ์ภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากหนังสือตำราเอกสารที่วิเคราะห์มาทำให้เห็นว่าคำวิเศษณ์ได้ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามได้ในภาษาไทยเท่านั้น เนื่องจากในภาษาเกาฬิคำที่ทำหน้าที่ขยายนาม จะเรียกว่าเป็นคำคุณศัพท์ ซึ่งในภาษาไทยเราสามารถนำหน่วยคำวิเศษณ์มาใช้เป็นหน่วยขยายนามได้ ดังเห็นได้จากผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์ด้านคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

ผลการวิเคราะห์ด้านคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามในภาษาไทย

จากหนังสือตำราที่วิเคราะห์มาทำให้เห็นว่าคำวิเศษณ์ได้ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามได้ดังที่ บรรจบ พันธุเมธา (2518 : 175-196) กล่าวว่า คำวิเศษณ์ คือ คำที่ทำหน้าที่ขยายความให้ชัดเจนสมบูรณ์ขึ้น แยกออกเป็น 2 พวกคือ

1. คำวิเศษณ์ขยายคำนาม (เรียกคุณศัพท์)
2. คำวิเศษณ์ขยายกริยา คุณศัพท์หรือตัวเอง (เรียกว่ากริยวิเศษณ์)

ดังนั้นผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าคำวิเศษณ์ในภาษาไทยก็เปรียบเหมือนกับคำคุณศัพท์ในภาษาอังกฤษ แต่แตกต่างกันที่ชื่อในการใช้เรียกเท่านั้น ส่วนหน้าที่การใช้เหมือนกันคือ ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนาม ดังเห็นได้จากตัวอย่างดังนี้

1. คนหนุ่มสาวขอมใจร้อนเป็นธรรมดา
2. บ้านใหญ่หลังนั้นเป็นของพ่อแม่
3. คนไทยชอบกินอาหารเผ็ด
4. ต้นไม้ใหญ่มีประโยชน์หลายอย่าง
5. คนอ้วนกินจุ

จะเห็นว่าจากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นนี้ เป็นคำวิเศษณ์บอกลักษณะ (ลักษณวิเศษณ์) เป็นคำวิเศษณ์ที่แสดงการพรรณนาให้เห็นภาพว่ามีลักษณะอย่างไร โดยทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนาม

จากการศึกษาวิเคราะห์หนังสือเอกสารที่ใช้เป็นแหล่งข้อมูลพบว่า เมื่อคำวิเศษณ์ (คำคุณศัพท์) ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามจะต้องมีคำช่วยหรือคำกริยวิเศษณ์มาขยายมีดังนี้

1. คำวิเศษณ์ (คำคุณศัพท์) ขยายนามพยางค์เดียว ไม่ต้องมีคำศัพท์เสริมหรือคำกริยาวิเศษณ์ เช่น

1.1 คนอ้วน

1.2 ผู้หญิงสวย

2. แต่ถ้าเป็นในกรณีที่ต้องการเน้นความหมายจะสามารถใช้คำช่วยหรือคำกริยาวิเศษณ์หรือจะใช้ทั้งคำช่วยกับคำกริยาวิเศษณ์ก็ได้ เช่น

2.1 คนที่อ้วน

2.2 คนอ้วนมาก

2.3 คนที่อ้วนมาก

2.4 ผู้หญิงที่สวย

2.5 ผู้หญิงสวยมาก

2.6 ผู้หญิงที่สวยมาก

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่า เมื่อคำวิเศษณ์สองพยางค์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามจะต้องมีศัพท์เสริม อาจจะมีคำกริยาวิเศษณ์มาขยายได้ เช่น

2.7 ผู้หญิงที่สวยงามเดินไปแล้ว

2.8 ผู้หญิงที่สวยงามมากเดินไปแล้ว

2.9 เด็กที่ยากจนไม่มีอาหารกิน

2.10 เด็กที่ยากจนมากไม่มีอาหารกิน

คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามในภาษาไทย จะเกี่ยวกับการเน้นถึงความหมายและเสียงของท่วงทำนองของพยางค์ซึ่งเป็นเสียงที่กลมกลืนกัน เพื่อเป็นสัทสนของภาษา โดยในกรณีที่เน้นถึงความหมาย มักจะใช้คำศัพท์ “ที่” หรือใช้คำกริยาวิเศษณ์ “มาก” มาประกอบ ถ้าในกรณีที่ไม่ต้องการเน้นความหมาย มักจะไม่มีคำศัพท์ “ที่” หรือคำวิเศษณ์ “มาก” มาประกอบ

ผลการวิเคราะห์ด้านคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามในภาษาเกาหลี

จากการศึกษาวิเคราะห์คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามในภาษาเกาหลี ซึ่งในภาษาเกาหลีเราเรียกว่าเป็นภาคแสดง หรือในภาษาเกาหลีเรียกว่า ฮย็องซองสา (hyeong yong sa) คือทำหน้าที่ที่สำคัญมากในภาษาเกาหลี เป็นคำที่ใช้สำหรับขยายความให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยจะวางอยู่หน้าคำนามโดยใช้ตัวชี้ผันคำกริยาวิเศษณ์หรือคำคุณศัพท์นั้นๆ

นอกจากนี้แล้ว ถ้านำกริยาวิเศษณ์มาขยายจะใช้ 는 มาเชื่อมคำกริยานั้น ก่อนที่จะตามด้วยคำนามที่ถูกขยาย ดังเห็นได้จากตัวอย่างดังนี้

ภาษาเกาหลี 먹는 음식을 아주 맛있어요.

meokneun eumsigeulaju masitseoyo.

ภาษาไทย อาหารที่กิน อร่อย

ถ้านำคำคุณศัพท์มาขยายจะใช้ (으)ㄴ มาเชื่อมคำคุณศัพท์นั้น ก่อนจะตามด้วยคำนามที่ถูกขยาย ดังเห็นได้จากตัวอย่างดังนี้

ภาษาเกาหลี 예쁜 여자.

yeppeun yeoja.

ภาษาไทย ผู้หญิงที่สวยงาม

นอกจากนี้แล้วคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามในภาษาเกาหลี มักจะเป็นคำคุณศัพท์ที่แสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะ 4 ประการ ดังนี้

1. คำที่บ่งบอกถึงลักษณะหรือบอกสภาพของสิ่งนั้นๆ ที่ต้องการจะอธิบาย
ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

새 옷 (saeot) เสื้อใหม่

순금 (sungeum) ทองแท้

헌 집 (heonjip) บ้านเก่า

2. คำที่ใช้ระบุเฉพาะถึงลักษณะสิ่งที่ต้องการกล่าวถึง เมื่อต้องการที่จะอธิบาย
ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

이 사람 (i saram) คนนี้

그 그림 (geu geurim) รูปภาพนั้น

저 구름 (jeo gureum) เมฆก้อนโน้น

3. คำที่ใช้บอกจำนวนหรือปริมาณของสิ่งของนั้นๆ ที่ต้องการจะอธิบาย
ซึ่งตัวเลขในภาษาเกาหลีเมื่อนำมาใช้คู่กับลักษณนามแล้ว ถือว่าเป็นคำคุณศัพท์บอกจำนวน
ดังตัวอย่างต่อไปนี้

모든 국민 (modeun gukmin) ประชาชนทั้งหลาย

십 년 (sipnyeon) 10 ปี

여러가지 (yeoreogaji) นักเรียนทั้งหมด

4. คำที่บอกลักษณะแสดงคำถาม ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

무슨 색 (museum saek) สีอะไร

어떤 사람 (eotteon saram) คนใด

어느 나라 (eoneu nara) ประเทศไหน

몇 시간 (myeot sigan) กี่ชั่วโมง

1.2 ผลการวิเคราะห์ด้านคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากการศึกษาพบว่า พระยาอุปกิตศิลปสาร (2478 : 87) เคยกล่าวไว้ว่า ในขณะที่ในภาษาอังกฤษจะแยกคำวิเศษณ์ออกเป็นสองประเภท คือ คำคุณศัพท์ (Adjective) ใช้ขยายได้เฉพาะคำนามและสรรพนามเท่านั้น และคำกริยาวิเศษณ์ (Adverb) ใช้ขยายกริยา คุณศัพท์ และกริยาวิเศษณ์ด้วยกัน

จากผลการวิเคราะห์พบว่า คำเดียวกันอาจทำหน้าที่ได้หลายอย่าง คำที่เป็นคำคุณศัพท์อาจเป็นกริยาหรือกริยาวิเศษณ์ได้ ซึ่งหมวดคำวิเศษณ์มีบางคำที่มีลักษณะคำคุณศัพท์ อาจกล่าวว่าเป็นคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะคำคุณศัพท์ เมื่อในหมวดคำวิเศษณ์คำศัพท์เหล่านี้สามารถไปใช้ร่วมกับคำกริยาได้ ซึ่งผู้วิจัยจะนำคำศัพท์เหล่านี้มาเทียบกับคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลี

คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาในภาษาไทย

จากการศึกษาหนังสือเกี่ยวกับคำวิเศษณ์ในภาษาไทย ปรากฏว่าคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะคำคุณศัพท์สามารถใช้ร่วมกับคำกริยาตามคำพังได้เพื่อแสดงลักษณะของคำกริยาว่าเป็นอย่างไร ดังเห็นได้จากตัวอย่างดังนี้

1. เด็กเล็กเดินช้า

(“ช้า” เป็นคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะของคำคุณศัพท์ขยายคำกริยา “เดิน”)

2. นักกีฬาว่ายน้ำเก่ง

(“เก่ง” เป็นคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะของคำคุณศัพท์ขยายคำกริยา “เก่ง”)

3. รีบเดินเร็วๆ หน่อย เดี่ยวฝนจะตก

(“เร็วๆ” เป็นคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะของคำคุณศัพท์ขยายคำกริยา “เดิน”)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่า “ช้า” “เก่ง” “เร็วๆ” เป็นคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะคำคุณศัพท์ใช้ร่วมกับคำกริยาแสดงการกระทำของประธานว่าเป็นอย่างไร เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่ขาดไม่ได้ในประโยค จากผลการวิเคราะห์ยังไม่พบสภาพที่ต้องการคำช่วยมาประกอบจึงจะทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาได้ แต่ถ้าต้องการเน้นข้อความหมายให้มีความหนักแน่นขึ้นก็ให้เติมคำวิเศษณ์ “มาก” เข้ามาใช้ในประโยค ดังเห็นได้จากตัวอย่างดังนี้

4. เด็กเล็กเดินช้ามาก

5. นักกีฬาว่ายน้ำเก่งมาก

นอกจากนี้แล้วคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะคำคุณศัพท์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยายังสามารถแบ่งออกเป็นคำวิเศษณ์พยางค์เดียวกับคำวิเศษณ์หลายพยางค์ ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. คำวิเศษณ์พยางค์เดียวทำหน้าที่ขยายหน่วยกริยาได้โดยไม่ต้องมีคำช่วย

เช่น

1. รีบหนีสิ !
2. เรียนภาษาเกาหลีต้องฟังมากๆ และพูดมากๆ

จากการศึกษาหนังสือ ตำราและเอกสารพบว่า คำวิเศษณ์พยางค์เดียวทำหน้าที่ขยายกริยามีจำนวนไม่มาก มักจะใช้คำวิเศษณ์พยางค์เดียวในการแสดงถึงเวลา ระยะ ขอบเขต จำนวน และวิธี เป็นต้น ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

1. คำวิเศษณ์พยางค์เดียวทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาแสดงเวลา เช่น มาสาย ตื่นเช้า นอนดึก เป็นต้น
2. คำวิเศษณ์พยางค์เดียวทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาแสดงระยะ เช่น เดินไกล ปีนสูง ขุดลึก ผังต้น เป็นต้น
3. คำวิเศษณ์พยางค์เดียวทำหน้าที่ขยายกริยาแสดงขอบเขต เช่น คิฉิน เตรียมของทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว
4. คำวิเศษณ์พยางค์เดียวทำหน้าที่ขยายกริยาแสดงจำนวน เช่น กินมากขึ้น นอนมากขึ้น พูดน้อยลง หิวบ่อย อาน้ำบ่อย
5. คำวิเศษณ์พยางค์เดียวทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาแสดงวิธี เช่น อ่านแนวตั้ง เขียนแนวนอน วางเบาๆ ขยาดูก เป็นต้น

2. คำวิเศษณ์หลายพยางค์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาโดยไม่มีคำช่วย

คำวิเศษณ์หลายพยางค์ทำหน้าที่เป็นหน่วยกริยาได้แต่ส่วนใหญ่เป็นคำวิเศษณ์สองพยางค์ เพื่ออธิบายความหมายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยแบ่งคำวิเศษณ์สองพยางค์ที่ทำหน้าที่ขยายกริยาเป็น 2 ประเภท คือ คำวิเศษณ์ทั่วไปและคำวิเศษณ์พิเศษ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. คำวิเศษณ์ทั่วไปทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา ตามปกติคำวิเศษณ์ทั่วไปจะแบ่งเป็นคำวิเศษณ์บอกอาการ บอกลักษณะ คำวิเศษณ์บอกสภาพการณ์ และคำวิเศษณ์บอกเสียง ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 คำวิเศษณ์บอกอาการทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา เช่น เด็กเดินเปะปะ เด็กน้อยเดินเตาะเตาะ เป็นต้น

1.2 คำวิเศษณ์บอกลักษณะทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา เช่น เสรีจิ้นดี ผ่านอย่างปลอดภัย จัดการอย่างเรียบร้อย เป็นต้น

1.3 คำวิเศษณ์บอกสภาพการณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา เช่น เปล่งแสงระยิบระยับ ลอยขึ้นช้าๆ เปล่งประกายแวววาว เป็นต้น

1.4 คำวิเศษณ์บอกเสียงทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา เช่น
เด็กหัวเราะก๊ากๆ ลมพัดหวิวๆ นกส่งเสียงจ๊อจ๊อแจ็ก เป็นต้น

2. คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา คำวิเศษณ์เหล่านี้คือ
คำวิเศษณ์ที่ไม่สามารถทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้ แต่ทำหน้าที่เป็นคำวิเศษณ์บอกเวลา เช่น ร่วมมือกัน
ระยะยาว โครงการเบื้องต้น ดำเนินการผิดกฎหมาย เป็นต้น

จากผลการวิเคราะห์พบว่า คำวิเศษณ์ทั่วไปทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา
มักจะเป็นคำวิเศษณ์บอกอาการ บอกลักษณะ คำวิเศษณ์บอกสภาพการณ์ และคำวิเศษณ์บอกเสียง
ซึ่งคำวิเศษณ์บอกลักษณะทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาได้มากกว่าคำวิเศษณ์ชนิดอื่น คำวิเศษณ์
บอกลักษณะ ทำหน้าที่ขยายกริยาจะแสดงเวลา จำนวน วิธี เป็นต้น ส่วนคำวิเศษณ์พิเศษ ทำหน้าที่
เป็นหน่วยขยายกริยา มักจะเป็นคำวิเศษณ์ที่ไม่สามารถทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้ แต่ทำหน้าที่เป็น
คำวิเศษณ์บอกเวลา

คำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาในภาษาเกาหลี

จากการศึกษาพบว่า คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาในภาษาเกาหลีนั้น
มีลักษณะเหมือนกันกับในภาษาไทยคือ คำที่ใช้สำหรับขยายคำกริยา เพื่อแสดงความหมายให้ชัดเจน
หรือให้รายละเอียดมากขึ้น แต่ที่แตกต่างกับในภาษาไทยคือในภาษาไทยคำวิเศษณ์จะวางไว้หลัง
คำกริยา แต่ในภาษาเกาหลีจะวางคำวิเศษณ์ไว้หน้าคำกริยาที่ถูกขยายเสมอ ซึ่งในภาษาเกาหลีจะแบ่ง
คำวิเศษณ์ออกเป็น 2 รูปแบบ ดังนี้

1. คำวิเศษณ์แสดงคำถาม 의문부사 (uimun busa) เป็นคำที่ทำหน้าที่แสดง
คำถามในประโยคมี 7 คำ คือ 언제 (eonje) เมื่อไร, 왜 (wae) ทำไม และ 어떻게 (eo tteo ge)
อย่างไร ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

1. 언제 만나요?

eonje mannayo?

พบกันเมื่อไร

2. 왜 웃어요?

wae useo yo?

หัวเราะทำไม

3. 어떻게 가요?

eo tteo ge gayo?

ไปอย่างไร

จะเห็นได้ว่าคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่แสดงคำถามนั้นจะใช้ 3 คำนี้เท่านั้น เนื่องจากในภาษาเกาหลี คำที่แสดงคำถามอื่น เช่นคำว่า อะไร ที่ ไหน ไດ มักจะใช้เป็นคำคุณศัพท์แสดงคำถาม คือ เป็นคำที่ใช้ในการขยายนามที่ประโยคพูดถึง

2. คำวิเศษณ์ทั่วไป 일반부사 (ilban busa) เป็นคำใช้บ่อยๆ ในชีวิตประจำวัน คำเหล่านี้มักจะใช้ทำหน้าที่บอกขนาด หรือปริมาณ และแสดงความรู้สึก เช่นคำว่า 같이 (gachi) ด้วยกัน 서로 (seo ro) ซ้ำกันและกัน 많이 (mani) มาก 자주 (jaju) บ่อย 아주 (aju) เหลือเกิน 가장 (gajang) ที่สุด 정말 (jeongmal) จริงๆ 못 (mot) ไม่สามารถ 안 (an) ไม่ 아직 (ajik) ยัง 너무 (neomu) เกินไป ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

1. 같이 가요.
gachi gayo.
ไปด้วยกัน
2. 서로 좋아해요.
seo ro joahaeyo.
ชอบซึ่งกันและกัน
3. 자주 만나요.
jaju mannayo.
พบกันบ่อย
4. 많이 아파요.
mani apayo.
เจ็บปวดมาก
5. 아주 예뻐요.
aju yeppeoyo.
สวยเหลือเกิน
6. 가장 중요해요.
gajang jungyohaeyo.
สำคัญที่สุด
7. 정말 맛있어요.
jeongmal masitseoyo.
อร่อยจริงๆ

8. 너무 피곤해요.

neomu pigonhaeyo.

เหนื่อยเกินไป

9. 안 먹어요.

an meogeoyo.

ไม่กิน

10. 못 가요.

mot gayo.

ไปไม่ได้

11. 아직 안 먹었어요.

ajik an meokeotseoyo.

ยังไม่ได้กิน

นอกจากนี้แล้วยังมีการใช้คำคุณศัพท์ผันโดยการใส่ตัวชี้ (가) หรืออาจเป็นคำวิเศษณ์โดยตัวมันเอง เป็นหน่วยขยายกริยา ทำหน้าที่เป็นคำขยายกริยาที่บอกลักษณะหรือสภาพของการกระทำนั้นๆ ดังเห็นได้จากตัวอย่างดังนี้

1. ภาษาเกาหลี 아기가 아장아장 걷는다.

agiga ajangajang geonneunda.

ภาษาไทย

เด็กทารกเดินเตาะเตาะ

2. ภาษาเกาหลี 아기가 천천히 걷는다.

agiga cheoncheonhi geonneunda.

ภาษาไทย

เด็กทารกเดินอย่างช้าๆ

3. ภาษาเกาหลี 맛있게 먹어요.

masitge meogeoyo.

ภาษาไทย

กินอย่างอร่อย

4. ภาษาเกาหลี 영화를 재미있게 봐요.

yeonghoereul jaemiitge bwayo.

ภาษาไทย

ดูหนังอย่างสนุกสนาน

1.3 ผลการวิเคราะห์ด้านคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

ผลการวิเคราะห์ด้านคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงในภาษาไทย

จากการศึกษาเอกสารพบว่า บรรจบ พันธุมเมธา ได้กล่าวถึงภาคแสดงในหนังสือ ลักษณะภาษาไทย (2519 : 140) ว่า ภาคแสดงก็คือคำกริยา นอกจากนี้แล้วในประโยคยังมีภาคประธาน คือ ผู้ทำหรือผู้แสดงกริยา ภาคผู้ถูกทำคือกรรมและภาคขยาย ซึ่งแบ่งออกเป็นสองพวกคือ ขยายผู้ทำ หรือผู้ถูก เรียกว่าคำคุณศัพท์ และขยายกริยาเรียกว่ากริยาวิเศษณ์

เมื่อเราต้องการจะบอกให้ชัดเจนว่ากริยาอาการในภาคแสดงของประโยคมีลักษณะเป็นอย่างไร เกิดขึ้นเมื่อไหร่ ที่ไหน หรือก่อให้เกิดผลอย่างไร เราก็สามารถขยายกริยาหรือตัวแสดงได้โดยใช้คำ กลุ่มคำ หรือประโยค ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. กริยาหรือตัวแสดงที่ขยายคำ

คำที่ขยายกริยาในภาคแสดงก็คือคำวิเศษณ์นั่นเอง ดังเห็นได้จากตัวอย่างดังต่อไปนี้

1.1 เรือใบแล่นฉิว

1.2 นักบินปรี๊ด

1.3 ฟ้าผ่าเปรี้ยง

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่าคำว่า ฉิว ปรี๊ด และเปรี้ยง เป็นคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายกริยาคำว่า แล่น บิน และผ่า ซึ่งถือได้ว่าเป็นคำที่ถูกขยายเพื่อให้รู้ว่าอาการนั้นเป็นอย่างไร

2. กริยาหรือตัวแสดงที่ขยายด้วยกลุ่มคำ

กลุ่มคำที่ขยายกริยาหรือตัวแสดงนี้ ใช้ขยายเพื่อบอกให้รู้ว่ากริยาอาการในภาคแสดงนั้นเป็นอย่างไร เกิดขึ้นเมื่อไร ที่ไหน เพราะอะไร หรือเกิดอะไรตามมา ดังเห็นได้จากตัวอย่างดังต่อไปนี้

2.1 เพื่อบอกว่ากริยาในประโยคเป็นอย่างไร ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

2.1.1 เขาตะโกนไต่บันทึ่วทั้งห้อง

2.1.2 ดอกไม้นี้เหี่ยวดูน่าเกลียด

2.1.3 เขาพยายามโดยไม่ย่อท้อ

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่ากลุ่มคำ ไต่บันทึ่วทั้งห้อง ดูน่าเกลียด และโดยไม่ย่อท้อ เป็นกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายกริยาหรือตัวแสดง ส่วนคำกริยาที่ถูกขยายคือคำว่า ตะโกน เหี่ยว และพยายาม เป็นการแสดงให้เห็นว่าลักษณะของคำกริยาในประโยคเป็นอย่างไร

2.2 เพื่อบอกว่ากริยาในประโยคเกิดขึ้นเมื่อไร ดังเห็นได้จากตัวอย่าง

ต่อไปนี้

2.2.1 ฉันเขียนบันทึกประจำวันมานานแล้ว

2.2.2 เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นกว่าสามสิบปีมาแล้ว

2.2.3 กรุงเทพฯ สร้างในปี พ.ศ.2325

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่ากลุ่มคำ มานานแล้ว กว่าสามสิบปี มาแล้ว และในปี พ.ศ.2325 ทำหน้าที่ขยายกริยาหรือตัวแสดง ส่วนคำกริยาที่ถูกขยาย คือ เขียน เกิดขึ้น และสร้าง เป็นการแสดงให้เห็นว่าคำกริยาในประโยคนั้นเกิดขึ้นเมื่อไร

2.3 เพื่อบอกว่ากริยาในประโยคเกิดขึ้นที่ไหน ดังเห็นได้จากตัวอย่าง

ต่อไปนี้

2.3.1 เด็กๆ เล่นในห้องแคบๆ

2.3.2 ประชาชนชุมนุมกันที่บริเวณหน้าศาลากลาง

2.3.3 เขานั่งอยู่ท่ามกลางญาติมิตร

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่ากลุ่มคำในห้องแคบๆ ที่บริเวณหน้าศาลากลาง และท่ามกลางญาติมิตร ทำหน้าที่ขยายกริยาหรือตัวแสดง ส่วนคำกริยาที่ถูกขยาย คือ เล่น ชุมนุม และนั่งอยู่ เป็นการแสดงให้เห็นว่าคำกริยาในประโยคนั้นเกิดขึ้นที่ไหน

2.4 เพื่อบอกกริยาในประโยคเกิดขึ้นเพราะอะไร ดังเห็นได้จากตัวอย่าง

ต่อไปนี้

2.4.1 คนเหล่านั้นทำความผิดด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา

2.4.2 อุบัติเหตุครั้งนี้เกิดขึ้นเพราะความประมาท

2.4.3 เขากระทำไปโดยฤทธิ์สุราแท้ๆ

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่ากลุ่มคำ ด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา เพราะความประมาท และโดยฤทธิ์สุราแท้ๆ ทำหน้าที่ขยายกริยาหรือตัวแสดง ส่วนคำกริยาที่ถูกขยาย คือ ทำผิด เกิดขึ้น และกระทำไป เป็นการแสดงให้เห็นว่าคำกริยาในประโยคนั้นเกิดขึ้นเพราะอะไร

2.5 เพื่อบอกกริยาในประโยคว่าก่อให้เกิดผลอย่างไร

2.5.1 งานของเขาสำเร็จลงอย่างน่าชื่นใจ

2.5.2 ตัวแสดงแสดงบทบาทอย่างถึงอกถึงใจคนดู

2.5.3 ปีนี้ชาวนาปลูกข้าวได้ผลดี

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่ากลุ่มคำ อย่างน่าชื่นใจ อย่างถึงอกถึงใจ คนดู และได้ผลดี ทำหน้าที่ขยายกริยาหรือตัวแสดง ส่วนคำกริยาที่ถูกละทิ้ง คือ สำเร็จลงแสดงบทบาท และปลุกข้าว เป็นการแสดงให้เห็นเข้าใจว่าเมื่อทำกริยาอาการนั้นๆ แล้วผลที่ตามมาเป็นอย่างไร

สำหรับประพจน์ มโนมัยวิบูลย์ (2529 : 96) ได้เขียนไว้ว่า “หน่วยภาคแสดง คือ หน่วยกริยาที่เป็นส่วนแสดงความเห็น บรรยาย อธิบาย หรือวิจารณ์อย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับหน่วยประธานในประโยคนั้นๆ

จากผลการวิเคราะห์ตามข้อมูลที่ได้พบภาคแสดงในภาษาไทยนอกจากจะประกอบด้วยหน่วยกริยาแล้ว ยังมีแบบที่คำกริยาไม่ปรากฏคือ จะประกอบด้วยคำนาม หรือคำนามกับคำขยาย ซึ่งภาคแสดงที่มีแต่คำนามจะมีความหมายบอกเล่าธรรมดา แต่เมื่อเติมคำกริยาเข้าไป ความหมายจะหนักแน่นขึ้น

ผู้วิจัยเห็นว่าประโยคในภาษาไทยมีภาคแสดงแบบที่คำกริยาไม่ปรากฏ แต่ก็จะมีคำกริยา (ส่วนใหญ่จะเป็นคำกริยา “เป็น”) เข้าไปได้ แต่ถ้าเป็นในภาษาพูดต่างๆ ไปภาคแสดงที่คำกริยาไม่ปรากฏมีใช้อยู่ไม่น้อย ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามกับคำคุณศัพท์

1.1 เด็กคนนี้ เด็กดี

1.2 ผู้หญิงคนนั้น คนฉลาด

1.3 คุณสมรนี้ คนขยัน

1.4 ประเทศอเมริกันนี้ ประเทศใหญ่

นักไวยากรณ์ไทยต่างเห็นว่า คำคุณศัพท์ที่ปรากฏร่วมคำนามทำหน้าที่ขยายคำนาม และภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามกับคำคุณศัพท์นี้ อาจจะเติมคำว่า “เป็น” เข้าไปได้

2. ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามกับคำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์ตามปกติจะปรากฏร่วมกับคำกริยาไม่ปรากฏร่วมกับคำนาม แต่ผู้วิจัยได้พบว่าในภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามนั้นจะมีคำวิเศษณ์บางคำปรากฏร่วมด้วย โดยคำกริยาไม่ปรากฏ ดังเห็นได้จากตัวอย่างดังต่อไปนี้

2.1 เด็กสองคนนี้ คนเกาหีสี่แม่ๆ

2.2 สมศรีนี้ กุ้งแห้งเยอรมันแท้ๆ

2.3 เพื่อนห้องฉัน คนอเมริกาทั้งนั้น

2.4 หมอคนนี้ เทวดาจริงๆ

จะเห็นว่า คำวิเศษณ์ที่ปรากฏในประโยคตัวอย่างข้างต้นนี้ เป็นคำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำนาม โดยที่ไม่มีคำกริยาปรากฏในภาคแสดงนี้ ซึ่งประโยคข้างต้นนี้คำกริยาที่ควรจะใช้ คือ “เป็น” แต่ได้ละคำกริยานี้ไว้ และยังคงความหมายเหมือนกับมีคำกริยาอยู่ในประโยคเช่นเดิม โดยจะเห็นได้ว่าตำแหน่งของคำวิเศษณ์จะอยู่หลังคำนาม

3. ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำบอกจำนวน+คำลักษณนามกับคำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำบอกจำนวน+คำลักษณนาม จะมีตำแหน่งอยู่ข้างหน้า หรือข้างหลังของคำบอกจำนวน+คำลักษณนาม ดังเห็นได้จากตัวอย่างดังต่อไปนี้

3.1 ห้องนี้ ประมาณห้าสิบตารางเมตร

3.2 หนังสือนี้ สองชั่วโมงพอดี

3.3 ผ้าชิ้นนี้ สามเมตรเศษ

3.4 บ้านหลังนี้ หนึ่งล้านหกแสนเท่านั้น

คำว่า ประมาณ พอดี เศษ และเท่านั้น ผู้วิจัยถือว่าเป็นคำวิเศษณ์ สำหรับ นววรรณ พันธุเมธา (2525 : 51) มีความเห็นว่า คำว่า ประมาณ พอดี และเศษ เป็นคำเสริม คำบอกจำนวน ส่วนคำว่า เท่านั้น เป็นคำบอกความสำคัญ ทั้งคำเสริมบอกจำนวน และคำบอกความสำคัญ ทำหน้าที่ขยายคำบอกจำนวน

นอกจากนี้ในคำวิเศษณ์มีบางคำที่มีลักษณะคำคุณศัพท์ ทำหน้าที่เป็นภาคแสดง ซึ่งผู้วิจัยจะแยกคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะคำคุณศัพท์และสามารถทำหน้าที่เป็นภาคแสดงออกมาดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำคุณศัพท์

คำคุณศัพท์ในภาษาไทยแยกออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ตามรูปการปรากฏได้คือ แยกเป็นคำคุณศัพท์ทั่วไป และคำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพ

1.1 คำคุณศัพท์ทั่วไปอาจมีพยางค์เดียว เช่น สูง ต่ำ หรือมี 2 พยางค์ เช่น สวยงาม สะอาด

1.2 คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพมีลักษณะซับซ้อน ส่วนใหญ่จะเป็นคำซ้ำ คำคุณศัพท์ แต่ก็ยังมีบางชนิด ไม่ได้ซ้ำพยางค์ คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพเท่าที่พบมี 6 ชนิด ดังนี้

1.2.1 คำคุณศัพท์พยางค์เดียว	A	AA
เช่น	แดง	แดงๆ
1.2.2 คำคุณศัพท์พยางค์เดียว	A	AX

X ในที่นี้มีลักษณะการปรากฏที่คงที่ กล่าวคือจะปรากฏอยู่หลังคำคุณศัพท์เฉพาะคำ เช่น เหลือง เหลืองอ้อย ยาว ยาวเพื่อย

1.2.3 คำคุณศัพท์พยางค์เดียว A AXYZ

X ซึ่งเป็นพยางค์ที่ 2 มักจะไม่ลงเสียงหนัก เช่น กะ ตะ ส่วน Y และ Z ซึ่งเป็นพยางค์ที่ 3 และ 4 นั้น มักจะลงเสียงหนัก XYZ ก็มีการปรากฏที่เช่นเดียวกับ X ชนิดที่ 2 กล่าวคือ จะปรากฏอยู่หลัง คำคุณศัพท์เฉพาะคำจะไม่ปรากฏที่อื่น เช่น

	เอียง	เอียงกะเท่เร่	
	สูง	สูงตะเหลนเป็น	
1.2.4 คำคุณศัพท์พยางค์เดียว	A	ABB	
เช่น	เปี้ยก	เปี้ยกซอกๆ	
1.2.5 คำคุณศัพท์ 2 พยางค์	AB	AABB	
เช่น	สวย	สวยๆงามๆ	
1.2.6 คำคุณศัพท์ 2 พยางค์	AB	ABAB	
เช่น	โบราณ	โบราณโบราณ	

คำคุณศัพท์ดังกล่าวมาข้างต้นนี้ จะทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้ และจะปรากฏ แต่ลำพัง หรือปรากฏร่วมกับคำอื่นก็ได้

1. ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำวิเศษณ์กับคำคุณศัพท์

คำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำคุณศัพท์บางคำจะมีตำแหน่งอยู่หน้าคำคุณศัพท์ บางคำอยู่หลังคำคุณศัพท์ ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

1. ข้อสอบวิชานี้ ค่อนข้างง่าย
2. แก้ว ขยันมาก
3. นักกีฬาคนนั้น สูงจริงๆ
4. นกชนิดนี้ แพงเหลือเกิน

ในประโยคตัวอย่างที่ 1 คำวิเศษณ์ “ค่อนข้าง” มีตำแหน่งอยู่หน้าคำคุณศัพท์ ในประโยคตัวอย่างที่ 2-3 และ 4 คำวิเศษณ์ “มาก” “จริงๆ” และ “เหลือเกิน” มีตำแหน่งอยู่หลัง คำคุณศัพท์

จากตัวอย่างดังกล่าว ผู้วิจัยสังเกตได้ว่าคำคุณวิเศษณ์ที่มีคำคุณศัพท์ปรากฏ ร่วมอยู่ ด้วยนี้จะเป็นคำคุณศัพท์ทั่วไปไม่ใช่คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพ

คำวิเศษณ์ที่ปรากฏในที่นี้ นักไวยากรณ์ไทยอาจจะเรียกชื่อต่างๆ กันแต่ไม่ว่า จะเรียกชื่ออะไรก็ตาม จะเห็นได้ว่าลักษณะการทำหน้าที่คือ ทำหน้าที่ขยาย เช่น พระยาอุปกิจศิลปสาร (2522 : 107-149) กล่าวว่าคำเหล่านี้ “ใช้ช่วยกริยาด้วยกัน” หรือ “มีหน้าที่เกี่ยวข้องเป็นบทขยายของ กริยา และคำวิเศษณ์ด้วยกัน”

2. ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยากับคำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำกริยาบางคำจะมีตำแหน่งอยู่หน้าคำกริยา และบางคำจะมีตำแหน่งอยู่หลังคำกริยา ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

1. นกตัวนี้เกือบตาย
2. กล้าป่วยบ่อย
3. น้ำเดือดพล่าน
4. นักกีฬาทีมชาติไทยชนะแน่ๆ

ในประโยคตัวอย่างที่ 1 มีคำวิเศษณ์อยู่หน้าคำกริยา ในประโยคตัวอย่างที่ 2, 3 และ 4 มีคำวิเศษณ์อยู่หลังคำกริยา

คำที่ผู้วิจัยเรียกว่า คำวิเศษณ์นี้ นักไวยากรณ์ไทยอาจจะแยกเป็นคำชนิดต่างๆ หลายชนิด และเรียกชื่อต่างๆ กัน เช่น “คำช่วยหน้ากริยา” “คำกริยานุเคราะห์” “คำบ่งเวลา” และ “คำบอกความถี่” แต่ไม่ว่าจะจำกัดคำเหล่านี้ไว้ในคำชนิดใดบ้าง นักไวยากรณ์ไทยต่างก็เห็นว่าคำเหล่านี้ทำหน้าที่ขยายคำกริยา

ผลการวิเคราะห์ด้านคำวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายคำกริยาในภาษาเกาหลี

จากผลการวิเคราะห์ทำให้เห็นได้ว่าคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงไม่มีบทบาทความสำคัญมากนัก เนื่องจากประโยคในภาษาเกาหลีประกอบด้วยส่วนหลักๆ สามส่วน คือ ประธาน กรรม และกริยา ซึ่งประธานและกรรมนั้นสามารถละได้ในกรณีที่ผู้สื่อสารสองฝ่ายมีความเข้าใจตรงกัน

ในส่วนของประธานและกรรม ประกอบด้วยส่วนสำคัญคือ คำนาม หรือคำสรรพนาม และคำช่วย ซึ่งต้องติดอยู่กับคำนามหรือคำสรรพนามนั้นเสมอ เพื่อบ่งบอกความเป็นประธานหรือกรรม ส่วนบทขยายอื่นๆ เช่น คำชี้ และคำคุณศัพท์นั้นสามารถละได้หากไม่จำเป็นแต่ส่วนของกริยานั้นนับเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในประโยคของภาษาเกาหลี เพราะประโยคจะเป็นประโยคไม่ได้ถ้าหากขาดส่วนนี้ไป ส่วนหลักของกริยา (ภาคแสดง) ก็คือคำกริยานั้นเอง ส่วนคำวิเศษณ์ที่มาขยายคำกริยานั้นสามารถละได้เช่นกัน ดังเห็นได้จากตัวอย่างดังต่อไปนี้

ภาษาเกาหลี 우리 예쁜 언니는 이 친구를 자주 만납니다.

uri yeppeun eonnineun i chingureul jaju mannamnida.

ภาษาไทย พี่สาวที่น่ารักของพวกเราพบเพื่อนสนิทคนนี้อยู่บ่อยๆ

จะเห็นได้ว่าจากตัวอย่างข้างต้นนี้ ในประโยคมีส่วนที่เป็นคำขยายอยู่หลายคำ เช่นคำว่า ๗๙ แปลว่า น่ารัก ในประโยคนี้อธิบายได้ว่าเป็นคำคุณศัพท์ ที่ใช้ขยายนาม มาจาก ๗๙다 + (으)ㄴ เนื่องจากใช้ขยายคำว่า ๗๙ แปลว่า พี่สาว ตามด้วยคำบ่งชี้ประธาน ๗๙คือได้ว่าเป็นประธานหลักของประโยค แต่เนื่องจากในภาษาเกาหลีสามารถละคำที่เป็นส่วนขยายที่ไม่สำคัญของประโยคไว้ได้ แต่สิ่งที่ละไม่ได้ในประโยคคือ คำกริยา ดังเห็นได้จากตัวอย่างดังต่อไปนี้

ภาษาเกาหลี 언니는 친구를 만납니다.

eonnineun chingureul mannamnida.

ภาษาไทย พี่สาวพบเพื่อน

จะเห็นได้ว่าการใช้คำวิเศษณ์เข้ามาทำหน้าที่ในภาคแสดง ก็เพื่อให้ประโยคมีใจความครบสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

1.4 ผลการวิเคราะห์ด้านคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

ผลการวิเคราะห์ด้านคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมในภาษาไทย

จากหนังสือตำราที่วิเคราะห์มาทำให้เห็นว่าคำวิเศษณ์ได้ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริม ซึ่งหน่วยเสริมจะมีลักษณะเป็นวลีคือ เป็นคำๆ เดียว หรือหลายคำก็ได้ วลีทำหน้าที่เป็นโครงสร้างหน่วยใดหน่วยหนึ่งของประโยคได้ และเนื่องจากวลีมีหลายชนิด ผู้วิจัยจึงขอกล่าวถึงเฉพาะวิเศษณ์วลีเท่านั้น ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. วิเศษณ์วลีอาจเป็นวิเศษณ์เดี่ยว เช่น น่ารัก ปกติ ธรรมดา เป็นต้น
2. วิเศษณ์ที่มีคำบุพบท “ตาม” นำหน้า เช่น ตามปกติ ตามธรรมดา เป็นต้น

นอกจากนี้แล้วจะเห็นได้ว่าในประโยคกริยาวลี ก็จะมีลักษณะของประโยคที่เกี่ยวกับการแสดงการกระทำที่เป็นส่วนประกอบหลักของประโยค ได้แก่ คำกริยาคำเดียว หรือกลุ่มคำที่มีคำกริยาคำเดียวพร้อมกับคำขยายอื่นๆ ทำหน้าที่เป็นกริยาคำสำคัญของประโยค ในกรณีที่มีคำกริยาคำเดียวการวิเคราะห์จะไม่ยุ่งยากซับซ้อน แต่กริยาบางคำอาจมีส่วนประกอบเสริมอื่นๆ เพิ่มเข้ามาเพื่อบ่งบอกถึงลักษณะอาการต่างๆ ของการกระทำนั้น สำหรับส่วนประกอบเสริมซึ่งทำหน้าที่ขยายกริยาคำสำคัญของประโยค ได้แก่ กริยาช่วย ซึ่งปกติจะวางไว้หน้าหรือหลังคำปฏิเสธ ถ้าเป็นประโยคปฏิเสธ และวางไว้หน้ากริยาคำสำคัญของประโยคเสมอ และบางทีจะมีคำวิเศษณ์หรือคำวิเศษณ์วลีชนิดต่างๆ เช่น กาลวิเศษณ์ สถานวิเศษณ์ เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าประโยคมีคำวิเศษณ์วลีเข้าเสริม ถ้าเป็นคำขยายกริยาคำสำคัญของประโยค มักจะเรียงไว้ชิดกับกริยาคำสำคัญ สำหรับคำวิเศษณ์วลีที่บ่งบอกสถานที่ กาลเวลาและอื่นๆ อาจปรากฏต้นประโยคนำกริยาคำสำคัญ หรือท้ายประโยคก็ได้ ลักษณะโครงสร้างของประโยคภาษาไทยโดยพื้นฐานจะมีลักษณะดังต่อไปนี้

(วิเศษณ์วลี)+นามวลี(ประธาน)+(วิเศษณ์วลี)กริยาวลี+(วิเศษณ์วลี) ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

1. เมื่ออาทิตย์ที่แล้วฝนที่กรุงเทพฯ ตกหนักมาก

2. โดยปกติฝนที่อุบลราชธานีไม่ตกหนัก

ผลการวิเคราะห์ด้านคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมในภาษาเกาหลี

จากหนังสือตำราที่วิเคราะห์มาทำให้เห็นว่าคำวิเศษณ์สามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมในภาษาเกาหลี ซึ่งก็จะมีลักษณะคล้ายกันกับภาษาไทย คือ เป็นคำวิเศษณ์โดยใช้เกี่ยวกับเรื่องของการบอกช่วงเวลา ซึ่งคำนามบอกช่วงเวลาต่างๆ ในภาษาเกาหลีต้องเรียงจากหน่วยเวลาใหญ่ไปหาหน่วยเวลาที่เล็กกว่า ดังเห็นได้จากลักษณะโครงสร้างประโยคของคำนามบอกช่วงเวลาซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

ประธาน + คำวิเศษณ์เวลา + เวลา + คำกริยา ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาเกาหลี

저는 다음주 금요일에 옵니다.

jeoneun daeum ju geumyoile omnida.

ภาษาไทย

ฉันมาวันศุกร์สัปดาห์หน้า

จะเห็นได้ว่าจากตัวอย่างข้างต้นนี้ 저는 แปลว่า ฉัน ทำหน้าที่เป็นประธานในประโยค ส่วนคำว่า 다음주 แปลว่า สัปดาห์หน้า จะเห็นได้ว่าคำว่า 다음คือคำวิเศษณ์เวลา ส่วนคำว่า 주 เป็นคำนาม แปลว่า สัปดาห์ และคำว่า 금요일 แปลว่า วันศุกร์ ส่วนคำว่า 예 เป็นคำชี้บอกเวลา และคำว่า 옵니다 แปลว่า มา ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำกริยาของประโยค

นอกจากนี้แล้วในภาษาเกาหลี คำกริยา 되다 (ได้เป็น) และ 아니다 (ไม่ใช่) จำเป็นต้องใช้ส่วนของประโยคที่ทำหน้าที่เสริมความหรืออธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับประธาน เพื่อจะได้ใจความสมบูรณ์มากขึ้น ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แบ่งวิธีการใช้ 되다 ได้หลากหลายรูปแบบ ดังนี้

1.1 คำกริยาตามด้วย 게 เป็นคำเชื่อมแล้วตามด้วย 되어 반갑다(기쁘다)

ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาเกาหลี 여러분을 만나게 되어 반갑습니다.

yeoreo buneul manage doeeo bangapseumnida.

ภาษาไทย ยินดี ที่ได้พบกับทุกคนครับ

1.2 ใช้อย่างเวลา โดยใช้ o|/가 ช่วยขึ้นนามของประโยค เช่น

ภาษาเกาหลี 벌써 12시가 되었군요.

beolsseo yeoltu siga doeeotgunyo.

ภาษาไทย ได้เวลาเที่ยงแล้วหรอเนี่ย

จากลักษณะ โครงสร้างข้างต้นนี้ ถ้าไม่มีส่วนของประโยคคำเสริมแล้ว ทำให้ทั้งประโยคยังไม่สมบูรณ์ เนื่องจากเรายังไม่รู้ว่าประธานได้เป็นอะไร จะเห็นได้ว่าส่วนประโยคที่มีลักษณะเช่นนี้ เรียกว่าคำเสริม (보어) คำเสริมจะประกอบด้วยคำนามกับ คำช่วยชี้ประธาน O/ 가 ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาเกาหลี 고래는 물고기가 아니에요.
goraeneun mulgogiga anieyo.

ภาษาไทย วาฬไม่ใช่ปลาคับ

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า고래 แปลว่า วาฬ ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค ตามด้วยคำว่า 는 เป็นคำช่วยแสดงหัวข้อ ซึ่งหัวเรื่องของประโยคก็จะเป็นประธานในประโยคนั้นในกรณีที่ต้องการเน้นย้ำหรือ ชี้เฉพาะประธานนั้น นิยมใช้คำช่วยแสดงหัวข้อ 은/는 ส่วนคำว่า 물고기 แปลว่า ปลา และตามด้วยคำว่า 가 ทำหน้าที่เป็นคำช่วยชี้นาม ซึ่งถือได้ว่าเป็นคำเสริมของประโยคที่ทำให้ประโยคมีความหมายสมบูรณ์ขึ้น

2. ผลการวิเคราะห์ตำแหน่งคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

นักไวยากรณ์โครงสร้างเชื่อว่าตำแหน่งของคำศัพท์จะเปลี่ยนตามหน้าที่ในประโยค และวลี เมื่อคำวิเศษณ์ทำหน้าที่ต่างกัน ตำแหน่งก็จะต่างกันไปด้วย ซึ่งผลจากการวิเคราะห์สรุปได้ดังนี้

2.1 ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามในภาษาไทย

ตามตัวอย่างที่ได้กล่าวไว้ในผลการวิเคราะห์ด้านคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามในภาษาไทยนั้น ลักษณะคำวิเศษณ์เช่นนี้เปรียบเหมือนกับคำคุณศัพท์ ดังนั้นคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามตำแหน่งจะอยู่หลังคำนาม หรือคำสรรพนาม ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

1. คนอ้วนกินจุ
2. ต้นไม้ใหญ่มีประโยชน์หลายอย่าง
3. ผู้หญิงที่สวยไปแล้ว
4. เราทั้งหมดช่วยกันทำงานให้เรียบร้อย

จากตัวอย่างข้างต้นนี้สรุปได้ว่า คำวิเศษณ์พยางค์เดียวหรือคำวิเศษณ์หลายพยางค์ เมื่อทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนาม ตำแหน่งจะอยู่หลังคำนามหรือสรรพนามเสมอ

ตำแหน่งคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามในภาษาเกาหลี

ในภาษาเกาหลีจะไม่มีคำวิเศษณ์ที่สามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนาม เนื่องจากในภาษาเกาหลีได้แบ่งแยกลักษณะของการใช้คำวิเศษณ์และคำคุณศัพท์ออกไว้ให้เห็นได้ อย่างชัดเจนว่าถ้าเป็นในลักษณะของการขยายคำนามหรือสรรพนาม จะเป็นคำคุณศัพท์ซึ่งก็

คล้ายคลึงกับภาษาไทย แต่ในภาษาไทยเราสามารถเรียกชื่อได้ว่าเป็นคำวิเศษณ์ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจะเรียกคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามในภาษาเกาหลีว่าเป็นคำคุณศัพท์เพื่อให้ง่ายต่อความเข้าใจ

จะเห็นได้ว่าในภาษาเกาหลีคำคุณศัพท์ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายนามตำแหน่งจะอยู่หน้าคำนามหรือสรรพนาม ดังเห็นได้จากตัวอย่างดังนี้

새	책		
se	chaek		
ใหม่	หนังสือ	=	หนังสือใหม่
이	사람		
i	saram		
นี้	คน	=	คนนี้
세	시간		
se	si gan		
สาม	ชั่วโมง	=	สามชั่วโมง
몇	시		
myeot	si		
กี่	นาฬิกา (โมง)	=	กี่นาฬิกา (โมง)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่า คำคุณศัพท์ในภาษาเกาหลีทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนาม เป็นคำที่ใช้สำหรับขยายหรือกำหนดความของคำนาม โดยจะวางไว้หน้าคำนามที่ถูกขยายเสมอ ไม่สามารถย้ายตำแหน่งได้

2.2 ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาในภาษาไทย

เมื่อคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาจะปรากฏตำแหน่งอยู่ 2 ตำแหน่ง คือ ถ้าขยายกริยาไม่มีกรรม จะวางไว้ตำแหน่งหลังกริยา แต่ถ้ามีคำชนิดอื่นประกอบกริยานั้นอยู่ต้องวางไว้หลังคำประกอบชนิดอื่น ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

1. เขามาสาย

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า คำกริยา มา ไม่มีคำชนิดอื่นประกอบ ดังนั้นคำวิเศษณ์ จะอยู่ในตำแหน่งหลังคำกริยา

2. เขามาบริษัทสาย

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าคำกริยา มา มีคำว่า บริษัทเข้ามาประกอบ ดังนั้น คำวิเศษณ์จะต้องตามหลังคำชนิดอื่นที่ประกอบกริยานั้น

นอกจากนี้แล้ว เมื่อคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะคำคุณศัพท์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา จะปรากฏตำแหน่งอยู่หลังคำที่ถูกเสริม ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

1. พุดดีหน่อยก็หมดเรื่อง
2. นื่องอยากเขียนสวยๆ
3. ขยายหลับสนิทเสียแล้ว
4. เคาะประตุมเบาๆ

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่าคำว่า “ดี” “สวยๆ” “สนิทเสีย” “เบาๆ” จะวางอยู่ในตำแหน่งหลังคำกริยาของคำว่า “พุด” “เขียน” “หลับ” “เคาะ” ซึ่งคำวิเศษณ์เหล่านี้จะทำหน้าที่ขยายคำกริยาให้มีความหมายชัดเจนสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

นอกจากตำแหน่งของคำวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายหน่วยกริยานี้แล้ว จะเห็นได้ว่าคำวิเศษณ์ยังสามารถวางไว้ในตำแหน่งทั้งข้างหน้าและข้างหลังของประโยคได้ โดยเฉพาะคำวิเศษณ์ที่แสดงการบอกคำถาม หรือที่ไม่ชี้เฉพาะ ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ทำไมฉันต้องช่วยเธอ หรือฉันต้องช่วยเธอทำไม

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า คำว่า ทำไม เป็นคำวิเศษณ์แสดงคำถาม ซึ่งในคำวิเศษณ์ลักษณะนี้สามารถวางไว้ได้ทั้งในตำแหน่งข้างหน้าและข้างหลังประโยค โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง

ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาในภาษาเกาหลี

ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายกริยา จะอยู่หน้าคำกริยาที่ถูกขยายเสมอ เพื่อแสดงถึงคำวิเศษณ์บอกเวลา คำวิเศษณ์แสดงคำถาม คำวิเศษณ์บอกปริมาณหรือขนาด คำวิเศษณ์แสดงความถี่ และคำวิเศษณ์ธรรมชาติ ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

1. 오늘 파타야에 가요.

oneul patayae gayo.

วันนี้ไปพัทยา

2. 언제 한국에 가요?

eonje hanguge gayo?

เมื่อไหร่ไปประเทศเกาหลีคะ

3. 대단히 감사합니다.

daedanhi gamsahamnida.

ขอบคุณอย่างมาก

4. 한국에 또 가고 싶어요.

hanguge tto gago sipeoyo.

อยากไปเกาหลีอีก

5. 말을 잘 해요.

mareul jal haeyo.

พูดเก่ง

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่าคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่ขยายคำกริยา ตำแหน่งของคำวิเศษณ์เหล่านี้จะอยู่ข้างหน้าของคำกริยา

นอกจากนี้แล้วจะเห็นได้ว่าการใช้คำวิเศษณ์ขยายคำกริยาในภาษาเกาหลีสามารถแบ่งแยกระหว่างคำคุณศัพท์ที่ขยายคำกริยาไว้อย่างชัดเจน โดยใช้รูปตัวชี้ เป็นตัวช่วยให้ความหมายสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.3 ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงในภาษาไทย

เมื่อคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดง จะมีลักษณะปรากฏร่วมกับคำคุณศัพท์ บางคำจะมีตำแหน่งอยู่หน้าคำคุณศัพท์ และบางคำจะอยู่หลังคำคุณศัพท์ ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

1. ข้อสอบวิชานี้ ค่อนข้างยาก

2. ผู้หญิงคนนั้น สูงจริงๆ

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ คำวิเศษณ์คือ คำว่า “ค่อนข้าง” ซึ่งจะอยู่ในตำแหน่งหน้าคำคุณศัพท์ คือ คำว่า “ยาก” ส่วนคำว่า “จริงๆ” เป็นคำวิเศษณ์ อยู่ในตำแหน่งหลังคำคุณศัพท์ คือ คำว่า “สูง”

นอกจากนี้แล้ว เมื่อคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะคำคุณศัพท์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงตามระบบโครงสร้างของประโยคในภาษาไทย คือ ประธาน+กริยา หรือภาคแสดง+กรรม ซึ่งตำแหน่งของคำศัพท์ที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงจะต้องอยู่หลังประธาน และอยู่หน้าหน่วยกรรม แต่ในภาษาพูดก็สามารถนำภาคแสดงมาไว้ข้างหน้าประธาน เพื่อเป็นการเน้นถึงภาคแสดงได้เช่นเดียวกัน ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

1. อร่อยนะ ขนมเค้ก

2. สวยนะ กระโปรงตัวนี้

จะเห็นได้ว่าจากตัวอย่างข้างต้นนี้ เป็นประโยคในลักษณะของภาษาพูด ซึ่งผู้วิจัยจะศึกษาทั้งในส่วนของภาษาพูดและภาษาเขียนที่ตามระบบโครงสร้างของประโยคในภาษาไทย

นอกจากนี้แล้วเมื่อคำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำกริยา โดยทำหน้าที่เป็นภาคแสดง ในประโยคส่วนใหญ่จะมีตำแหน่งอยู่หน้าคำกริยา แต่บางคำก็อยู่หลังคำกริยาได้ ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

1. เด็กๆ ทั้งหมดนอนกันแล้ว

2. กล้ากับจอมโกรธมาก

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่าคำว่า “ทั้งหมด” เป็นคำวิเศษณ์อยู่ในตำแหน่งหน้าคำกริยาคำว่า “นอน” ส่วนคำว่า “มาก” เป็นคำวิเศษณ์ อยู่ในตำแหน่งหลังคำกริยา คำว่า “โกรธ”

คำวิเศษณ์ที่มีตำแหน่งอยู่หน้าคำกริยานี้ นักไวยากรณ์เห็นว่าทำหน้าที่ขยายคำกริยา ส่วนคำวิเศษณ์ที่มีตำแหน่งอยู่หลังคำกริยานั้นเป็นส่วนเสริมความของคำกริยา หรือคำคุณศัพท์ ให้มีความหมายชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงในภาษาเกาหลี

เมื่อคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงในภาษาเกาหลีมักจะอยู่ในตำแหน่งหน้าคำกริยา เนื่องจากประโยคที่มีภาคแสดงในภาษาเกาหลีนั้น สิ่งที่สำคัญของประโยค คือ คำกริยา ส่วนในภาคแสดงสามารถละทิ้งได้ ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาเกาหลี 우리 여동생은 이 책을 정말 좋아해.

uri yeodongsaengeun i chaeggeul jeongmal joahae.

ภาษาไทย น้องของเราชอบหนังสือเล่มนี้มาก

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่าส่วนขยายคำกริยา คือ 정말 ซึ่งเป็นคำขยายของประโยคเป็นภาคแสดงสามารถละทิ้งได้

2.4 ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมในภาษาไทย

เมื่อคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมในภาษาไทย ตำแหน่งของหน่วยเสริมจะขึ้นอยู่กับว่าถ้าเป็นคำขยายกริยาสำคัญของประโยค มักจะวางไว้ติดกับคำกริยาสำคัญ สำหรับคำวิเศษณ์ที่บ่งบอกสถานที่ เวลาและอื่นๆ จะปรากฏอยู่ในตำแหน่งของต้นประโยคหน้ากริยาสำคัญ หรือท้ายประโยคก็ได้ ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

“เมื่อปีที่แล้วหิมะที่ประเทศเกาหลีตกหนักมาก”

ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมในภาษาเกาหลี

เมื่อคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมในภาษาเกาหลี ตำแหน่งของหน่วยเสริมจะวางไว้หน้าคำกริยา เพื่อให้ความหมายของประโยคมีใจความสมบูรณ์ ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

작년 한국에는 눈이 많이 왔다.

jangnyeon hangugeneun nuni mani watda.

ปีก่อนที่เกาหลีหิมะตกหนัก

3. การเปรียบเทียบหน้าที่และตำแหน่งของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากการศึกษาพบว่าหน้าที่และตำแหน่งของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีมีความเหมือนกันและแตกต่างกัน ดังมีรายละเอียดดังนี้

3.1 การเปรียบเทียบหน้าที่ของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

3.1.1 ความเหมือนกันด้านหน้าที่ต่างๆ ของคำวิเศษณ์ในทั้งสองภาษามีความหมายเหมือนกันดังนี้

3.1.1.1 คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี
จากผลการวิเคราะห์ข้างต้นสามารถสรุปความเหมือนกันของคำวิเศษณ์ในด้านหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามได้ดังนี้

1) คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายคำนาม หรือสรรพนามได้ เพื่อแสดงการพรรณนาและบอกลักษณะของคำนามหรือสรรพนาม ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาไทย คนอ้วนเป็นเพื่อนกับคนผอม

ภาษาเกาหลี 뚱뚱한 사람하고 날씬한 사람이 친구다.

ttungttunghan saramhago nalssinhan sarami chinguda.

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ 뚱뚱 แปลว่า อ้วน 사람 แปลว่า คน 날씬 แปลว่า ผอม 친구 แปลว่า เพื่อน ประโยคนี้ต้องการแสดงการพรรณนาลักษณะของคนอ้วนกับคนผอมว่าเป็นเพื่อนกัน

2) วิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามในภาษาไทย บางกรณีจะต้องใช้คำช่วยหรือคำกริยาวิเศษณ์มาขยายด้วย ดังเห็นได้จากผลการวิเคราะห์คำวิเศษณ์พยางค์เดียวในภาษาไทยไม่ต้องมีคำช่วยหรือคำกริยาวิเศษณ์มาขยาย แต่ถ้าเป็นคำวิเศษณ์สองพยางค์ขึ้นไปควรมีคำช่วยหรือคำกริยาวิเศษณ์มาขยายจึงจะให้ความหมายที่ชัดเจนสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

2.1) ภาษาไทยที่ไม่ต้องมีคำช่วยหรือคำกริยาวิเศษณ์มาขยายคำนาม ดังเห็นได้จากตัวอย่างเช่น

“เขาเป็นผู้ชายหล่อ”

2.2) ภาษาไทยที่ต้องมีคำช่วยหรือคำกริยาวิเศษณ์มาขยายคำนาม ดังเห็นได้จากตัวอย่างเช่น

“เขาเป็นผู้ชายที่หล่อมาก”

3.1.1.2 คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี จากผลการวิเคราะห์สามารถสรุปได้ว่า คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาได้เหมือนกันมี 5 ลักษณะดังต่อไปนี้

1) คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา เพื่อแสดงลักษณะหรือสภาพของคำกริยา ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาไทย คนแก่เดินช้า

ภาษาเกาหลี 모든 사람들이 천천히 걷는다.

modeun saramdeuri cheoncheonhi geonneunda.

2) คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา เพื่อบอกปริมาณหรือจำนวน ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาไทย ขอชาเขียวสามแก้ว

ภาษาเกาหลี 녹차 세잔 주세요.

nokcha sae jan juseyo.

3) คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา เพื่อบอกความถี่เฉพาะดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาไทย วัดนี้สวยงามมาก

ภาษาเกาหลี 이 사원은 아주 아름다워요.

isawoneunaju areumdawoyo.

4) คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา เพื่อบอกการแสดงคำถามดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาไทย เมื่อไหร่ไปประเทศไทยคะ

ภาษาเกาหลี 태국은 언제 가세요?

taegugeun eonje gaseyo?

5) คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา เพื่อบอกการแสดงเวลาดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาไทย เมื่อวานนี้ทำอะไรคะ

ภาษาเกาหลี 어제 무엇을 했어요?

eoje mueoseun haeseoyo?

นอกจาก 5 ลักษณะที่กล่าวมาข้างต้นนี้ จะเป็นลักษณะหน้าที่ของคำวิเศษณ์ไทยเท่านั้น ดังมีรายละเอียดดังนี้

1) คำวิเศษณ์ในภาษาไทย ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาเพื่อบอกสถานที่ ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

“ฉันย้ายบ้านไปอยู่ทางภาคเหนือ”

2) คำวิเศษณ์ในภาษาไทย ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาเพื่อแสดงจำนวน ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

“คุณแม่ข้า สวัสดิ์ค่ะ”

3) คำวิเศษณ์ในภาษาไทย ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาเพื่อแสดง ความปฏิเสธ ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

“โรงพยาบาลนี้ไม่ใช่โรงพยาบาลรัฐบาล”

นอกจากนี้คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีบางคำก็สามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาตามคำพึงได้ ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาไทย นักกีฬาวิ่งเร็ว

ภาษาเกาหลี 운동 선수는 빨리 달려요.

undong seonsuneun ppalri dalreoyo.

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ คำว่า 운동 선수 แปลว่า นักกีฬา เป็นประธานของประโยค ส่วนคำว่า ะ เป็นคำช่วยชี้ประธาน และคำว่า 빨리 แปลว่า เร็ว ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ขยายคำกริยาของประโยค คือ 달려 แปลว่า วิ่ง ซึ่งเป็นคำกริยาในประโยค

3.1.1.3 คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากผลการวิเคราะห์สามารถสรุปความเหมือนกันของคำวิเศษณ์ในด้าน ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้ดังนี้

1) คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลีจะทำหน้าที่เป็นภาคแสดงเพื่อบ่งบอกสภาพลักษณะของประธาน และอาจจะมีหน่วยกรรมหรือไม่มีหน่วยกรรมก็ได้ ซึ่งจะทำให้ประโยคมีความหมายสมบูรณ์ เช่น

ภาษาไทย วันนี้อากาศหนาวมาก

ภาษาเกาหลี 오늘은 매우 추워요.

oneureun maeu chuwoyo.

2) คำวิเศษณ์ในภาษาไทยและคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลีที่มีลักษณะ

คำคุณศัพท์สามารถทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้ดังเช่น

ภาษาไทย มือเขาสกปรก

ภาษาเกาหลี 그사람은 손이 더러워요.

geusaram-eun soni deoreowoyo.

3.1.1.4 คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากผลการวิเคราะห์สามารถสรุปความเหมือนกันของคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี คือ เป็นคำวิเศษณ์วลีโดยมักจะใช้เกี่ยวกับ เรื่องของการบ่งบอกสถานที่ และการบ่งบอกช่วงเวลา ซึ่งวิเศษณ์วลีจะปรากฏอยู่ต้นประโยค หรือปรากฏอยู่หน้ากริยาสำคัญก็ได้ แต่ถ้าเป็นคำวิเศษณ์วลีบ่งบอกช่วงเวลาในภาษาเกาหลีนั้น คำนามที่เป็นตัวบ่งบอกช่วงเวลาต่างๆ ในภาษาเกาหลีต้องเรียงจากหน่วยเวลาใหญ่ไปหาหน่วยเวลาที่เล็กกว่า ดังเห็นได้จากตัวอย่างดังนี้

ภาษาไทย เมื่ออาทิตย์ที่แล้วว่าเที่ยงใหม่ลมพัดแรงมาก

ภาษาเกาหลี 지난주,치앙마이에는바람이 많이 불었다.

jinanju chiangmaieneun barami mani bureotda

3.2 ความแตกต่างกันด้านหน้าที่ต่างๆ ของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

ผลการวิเคราะห์พบว่า หน้าที่ต่างๆ ของคำวิเศษณ์ในทั้งสองภาษา มีความแตกต่างกัน

ดังนี้

3.2.1 คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

แต่ละภาษาจะมีลักษณะส่วนเฉพาะ ซึ่งภาษาไทยกับภาษาเกาหลีมีความแตกต่างกันด้วยเช่นกัน เมื่อทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามจะมีความแตกต่างกันดังนี้

1) คำวิเศษณ์ในภาษาไทยที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามมีจำนวนมากกว่าคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลี เนื่องจากคำวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายนามในภาษาไทยเราเรียกว่าเป็นคำคุณศัพท์ และการใช้คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามนั้นคำวิเศษณ์ในภาษาไทยจะเด่นชัดกว่าดังเห็นได้จากคำวิเศษณ์ในภาษาไทยบางคำทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามได้ดังเช่น

“เด็กเล็กหัดเดิน”

2) ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนาม (คำคุณศัพท์) ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีจะมีความแตกต่างกัน ดังเห็นได้จากในภาษาไทยหน่วยขยายนามจะอยู่หลังคำที่ถูกขยาย ซึ่งมีรูปแบบดังนี้

คำนาม + คำคุณศัพท์

เช่น คนอ้วน

คำนาม + คำช่วย + คำคุณศัพท์

เช่น คนที่อ้วน

คำนาม + คำช่วย + คำคุณศัพท์ + มาก

เช่น คนที่อ้วนมาก

แต่คำวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายนามในภาษาเกาหลี เมื่อทำหน้าที่ขยายนามจะเป็นรูปแบบดังนี้

คำวิเศษณ์ + คำนาม

เช่น ภาษาเกาหลี 새옷.

sae ot.

ภาษาไทย เสื้อใหม่

คำนาม + คำช่วย + คำวิเศษณ์

เช่น ภาษาเกาหลี 눈이와요.

nuni wayo.

ภาษาไทย หิมะตก

คำนาม + คำช่วย + คำวิเศษณ์ + คำวิเศษณ์

เช่น ภาษาเกาหลี 날씨가 너무추워요.

nalssika neomuchuwoyo.

ภาษาไทย อากาศหนาวมาก

3.2.2 คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากผลการวิเคราะห์อาจจะเปรียบเทียบคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีได้ดังนี้

1) ผลการวิเคราะห์พบว่าคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา ปรากฏว่าคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะคำคุณศัพท์สามารถใช้ร่วมกับคำกริยาตามลำพังได้ ผลการวิเคราะห์พบว่าคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะพยางค์เดียวทำหน้าที่ขยายกริยาโดยไม่มีคำช่วยมีจำนวนไม่มาก มักจะใช้คำวิเศษณ์พยางค์เดียวในการแสดงถึงเวลา ระยะ ขอบเขต จำนวน และวิธี ส่วนคำวิเศษณ์หลายพยางค์ทำหน้าที่ขยายกริยาโดยไม่มีคำช่วย ส่วนใหญ่เป็นคำวิเศษณ์สองพยางค์ที่ทำหน้าที่ขยายกริยาเป็น

2 ประเภท คือคำวิเศษณ์ทั่วไป และคำวิเศษณ์พิเศษ คำวิเศษณ์ที่มีลักษณะคำคุณศัพท์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาในภาษาไทยจะอิสระกว่าคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลีโดยไม่ต้องใช้คำอื่นมาประกอบ และรูปแบบการซ้ำหรือหลายพยางค์ไม่ต้องมีคำอื่นมาประกอบ ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

เช่น ภาษาไทย นักกีฬาว่ายน้ำเก่ง

ภาษาเกาหลี 수영수는 수영을 잘한다.

suyeong seonsuneun suyeonggeun jalranda.

ภาษาไทย หนูอยากเขียนสวยๆ

ภาษาเกาหลี 나는 글씨를 예쁘게 쓰고 싶다.

naneun geulssireul yeppeuge sseugo sipda.

2) คำวิเศษณ์ในภาษาไทยที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาเป็นคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะคำคุณศัพท์ แต่คำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลีเป็นคำวิเศษณ์แท้ๆ

3.2.3 คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากผลการวิเคราะห์พบว่า คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงในทั้งสองภาษามีความแตกต่างกันดังนี้

1) ในภาษาไทยคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดง ซึ่งถือได้ว่ามีบทบาทสำคัญในประโยค เนื่องจากภาคแสดงคือคำกริยา ซึ่งในภาษาไทยคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงในแบบคำกริยาขยายกลุ่มคำได้ แต่ในภาษาเกาฬิคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงไม่สามารถเป็นภาคแสดงในแบบคำกริยาขยายกลุ่มคำได้ ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

เช่น ภาษาไทย ต้นไม้นี้เขียวแห่งดูน่าเกลียด

ภาษาเกาหลี 나무가 병들어서 미워 보여요.

namuga byeongdeureoseo miweo boyeoyo.

2) ในภาษาเกาฬิคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงไม่ค่อยมีบทบาทเนื่องจากบทบาทหลักสำคัญอยู่ในส่วนของคำกริยา เพราะถ้าประโยคในภาษาเกาฬิขาดส่วนของคำกริยาไปก็ทำให้ประโยคไม่ครบสมบูรณ์ แต่ในภาษาไทยคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงมีบทบาทสำคัญที่ช่วยให้ประโยคมีความสมบูรณ์ชัดเจนขึ้น เนื่องจากคำวิเศษณ์บางคำสามารถเป็นคำกริยาได้ด้วย ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

เช่น ภาษาไทย แมวตัวนี้เกือบตาย

ภาษาเกาหลี 이 고양이는 죽는뻘이다.

igoyangineun jungneunppeonnida.

จากผลการเปรียบเทียบคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาฬิที่นำเสนอมาทั้งหมดสามารถสรุปได้ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 ผลการเปรียบเทียบหน้าที่ของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีในฐานะเป็นหน่วยขยายนาม

หน้าที่ของคำวิเศษณ์ในฐานะเป็นหน่วยขยายนาม	
ภาษาไทย	ภาษาเกาหลี
1. จะต้องมีการช่วยหรือคำกริยวิเศษณ์มาขยาย 2. คำวิเศษณ์ขยายนามพยางค์เดียวไม่ต้องมีคำศัพท์เสริมหรือคำกริยวิเศษณ์ 3. คำวิเศษณ์สองพยางค์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามจะต้องมีการเสริม อาจจะมีการกริยวิเศษณ์มาขยายได้ 4. จะเกี่ยวกับการเน้นถึงความหมายและเสียงของท่วงทำนองของพยางค์ มักจะใช้คำศัพท์ “ที่, มาก ”	1. เรียกว่า คำคุณศัพท์ เป็นคำที่ใช้สำหรับขยายความชัดเจน 2. เมื่อคำคุณศัพท์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามจะเติมคำช่วย คือ (으)ㄴ 3. มักจะเป็นคำคุณศัพท์ที่แสดงให้เห็นคุณลักษณะ 4 ประการ 3.1 คำที่บ่งบอกถึงลักษณะหรือบอกสภาพของสิ่งนั้น 3.2 คำที่ใช้ระบุเฉพาะถึงลักษณะถึงที่ต้องการกล่าวถึง 3.3 คำที่ใช้บอกจำนวนหรือปริมาณของสิ่งของนั้นๆ 3.4 คำที่บอกลักษณะแสดงคำถาม

ตารางที่ 4.2 ผลการเปรียบเทียบหน้าที่ของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีในฐานะเป็นหน่วยขยายกริยา

หน้าที่ของคำวิเศษณ์ในฐานะเป็นหน่วยขยายกริยา	
ภาษาไทย	ภาษาเกาหลี
1. คำวิเศษณ์ที่มีลักษณะคำคุณศัพท์สามารถใช้ร่วมกับคำกริยาตามคำฟังได้ 2. คำวิเศษณ์พยางค์เดียวทำหน้าที่ขยายหน่วยกริยาได้โดยไม่ต้องมีการช่วย มักจะใช้ในการแสดงถึงเวลา ระยะ ขอบเขต จำนวน และวิธี	1. มีลักษณะเหมือนกันกับภาษาไทย คือใช้ขยายคำกริยา เพื่อแสดงความหมายให้ชัดเจน 2. คำวิเศษณ์แบ่งออกเป็น 2 ประเภท 2.1 คำวิเศษณ์แสดงคำถาม คือเป็นคำที่ขยายคำนามเท่านั้น

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

หน้าที่ของคำวิเศษณ์ในฐานะเป็นหน่วยขยายกริยา	
ภาษาไทย	ภาษาเกาหลี
3. คำวิเศษณ์หลายพยางค์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาโดยไม่ต้องมีคำช่วย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคำวิเศษณ์สองพยางค์ที่ทำหน้าที่ขยายกริยาเพื่ออธิบายความหมายให้ชัดเจนขึ้น แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 3.1 คำวิเศษณ์ทั่วไป เป็นคำวิเศษณ์บอกอาการ บอกลักษณะ บอกสภาพการณ์ และบอกเสียง 3.2 คำวิเศษณ์พิเศษ คือคำวิเศษณ์ที่ไม่สามารถทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้ แต่ทำหน้าที่บอกเวลา	2.2 คำวิเศษณ์ทั่วไป คือเป็นคำที่ใช้บ่อยๆ ในชีวิตประจำวัน มักจะใช้ทำหน้าที่บอกขนาด ปริมาณ และความถี่ 3. ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยาบอกสภาพ ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ที่ไม่สามารถปรากฏและทำหน้าที่ตามลำพังได้

ตารางที่ 4.3 ผลการเปรียบเทียบหน้าที่ของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีในฐานะเป็นภาคแสดง

หน้าที่ของคำวิเศษณ์ในฐานะเป็นภาคแสดง	
ภาษาไทย	ภาษาเกาหลี
1. ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำนามจะมีคำวิเศษณ์บางคำปรากฏร่วมด้วยโดยคำกริยาไม่ปรากฏ 2. คำวิเศษณ์มีบางคำมีลักษณะคำคุณศัพท์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดง ดังนี้ 2.1 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคุณศัพท์จะทำหน้าที่เป็นภาคแสดงและจะปรากฏแต่ลำพังหรือปรากฏร่วมกับคำอื่นได้ 2.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำวิเศษณ์กับคำคุณศัพท์ จะเป็นคำคุณศัพท์ทั่วไปไม่ใช่คำคุณศัพท์แบบให้เห็นภาพภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยากับคำวิเศษณ์จะทำหน้าที่ขยายคำกริยา	1. คำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงไม่ค่อยมีบทบาทความสำคัญมากเท่าไร 2. คำวิเศษณ์ทำหน้าที่ในภาคแสดงก็เพื่อทำให้ประโยคมีใจความครบสมบูรณ์

ตารางที่ 4.4 ผลการเปรียบเทียบหน้าที่ของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีในฐานะเป็นหน่วยเสริม

หน้าที่ของคำวิเศษณ์ในฐานะเป็นหน่วยเสริม	
ภาษาไทย	ภาษาเกาหลี
1. หน่วยเสริมจะมีลักษณะเป็นวลี เป็นคำๆ เดี่ยว หรือหลายคำก็ได้ 2. วลีทำหน้าที่เป็นโครงสร้างหน่วยใดหน่วยหนึ่งของประโยค 3. ในประโยคกริยาวลี จะมีลักษณะของประโยคที่เกี่ยวกับการแสดงการกระทำ 4. ในกรณีที่คำกริยาคำเดียวการวิเคราะห์จะไม่ยุ่งยากซับซ้อน แต่กริยาบางคำอาจมีส่วนประกอบเสริมอื่นๆเพิ่มเข้ามา เพื่อบ่งบอกถึงลักษณะอาการต่างๆของการกระทำ 5. ในประโยคที่มีคำวิเศษณ์วลีเข้าเสริม มักจะเป็นคำวิเศษณ์ที่บ่งบอกสถานที่และกาลเวลา	1. มีลักษณะคล้ายกันกับภาษาไทย คือเป็นคำวิเศษณ์วลี 2. มักจะใช้เกี่ยวกับเรื่องของการบอกช่วงเวลา 3. จำเป็นต้องใช้คำเสริม ทำหน้าที่เสริมความหรืออธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับประธาน เพื่อจะได้ใจความสมบูรณ์มากขึ้น 4. คำเสริมจะประกอบด้วยคำนามกับคำช่วยชี้ประธาน o 가

3.3 การเปรียบเทียบตำแหน่งของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

ถึงแม้ว่าในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีจะถูกจัดอยู่ในกลุ่มของตระกูลภาษาที่แตกต่างกัน ซึ่งภาษาไทยจัดอยู่ในประเภทภาษาคำโดด เป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ แต่ไม่มีวิภัติปัจจัย และโครงสร้างของประโยคเป็นประธาน(s)+กริยา(v)+กรรม(o)

ส่วนภาษาเกาหลีจัดอยู่กลุ่มตระกูลอูรัล-อัลเตอิกซึ่งเป็นภาษาที่มีรูปคำติดต่อ (Agglutinative Language) เป็นภาษาที่ใช้คำอุปสรรคเติมหน้าคำ (prefix) ใช้คำอาคม (Infix) เติมกลางคำ และใช้คำปัจจัย (Suffix) เติมท้ายคำ เพื่อให้เกิดคำต่างๆ ในภาษาขึ้น เมื่อเติมเข้าไปแล้ว คำเดิมและคำเติมเข้าไประบุอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง และโครงสร้างของประโยคเป็นประธาน (s)+กรรม (o)+กริยา(v) แต่สิ่งที่เหมือนกันของทั้งสองภาษาคือตำแหน่งของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยบางประโยคจะเหมือนกันกับตำแหน่งของคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลี

เนื่องมาจากโดยทั่วไปแล้วตำแหน่งของคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลีมักจะวางอยู่ในตำแหน่งข้างหน้าคำนาม หรือคำกริยาเสมอ แต่ในภาษาไทยสามารถวางตำแหน่งของคำวิเศษณ์ไว้ข้างหน้าได้เฉพาะคำวิเศษณ์บอกปริมาณ และคำวิเศษณ์บอกปฏิเสธเท่านั้น

3.3.1 ความเหมือนด้านตำแหน่งของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ขึ้นอยู่กับหน้าที่ของคำวิเศษณ์ในทั้งสองภาษาที่เหมือนกัน ดังมีรายละเอียดดังนี้

เมื่อคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริม ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยจะวางไว้หน้าคำขยายกริยาสำคัญของประโยค สำหรับคำวิเศษณ์วลีบ่งบอกสถานที่ เวลาและอื่นๆ จะปรากฏอยู่ในตำแหน่งของต้นประโยคหน้ากริยาสำคัญหรือท้ายประโยค ส่วนคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมในภาษาเกาหลี ตำแหน่งคำวิเศษณ์วางไว้หน้าคำกริยา

3.3.2 ความแตกต่างด้านตำแหน่งของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ขึ้นอยู่กับหน้าที่ของคำวิเศษณ์ในทั้งสองภาษาที่แตกต่างกัน ดังมีรายละเอียดดังนี้

3.3.2.1 เมื่อคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนามและหน่วยขยายกริยาในภาษาไทย คำวิเศษณ์จะวางไว้หลังคำที่ถูกขยาย ส่วนในภาษาเกาหลีตำแหน่งของคำวิเศษณ์จะวางไว้ข้างหน้าคำที่ถูกขยาย

3.3.2.2 เมื่อคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยภาคแสดง ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยจะวางไว้ข้างหลังคำที่ถูกขยาย ส่วนในภาษาเกาหลีคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยภาคแสดง ตำแหน่งคำวิเศษณ์จะวางไว้หน้าคำที่ถูกขยาย ซึ่งในภาษาเกาหลีคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยภาคแสดงไม่ค่อยมีบทบาท สามารถละไว้ได้

ผลสรุปจากการเปรียบเทียบตำแหน่งของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีคือ ตำแหน่งของแต่ละภาษาตามหน้าที่ต่างๆ มีความแตกต่างกัน เมื่อคำวิเศษณ์ในภาษาไทยทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนาม และหน่วยขยายกริยา ตำแหน่งคำวิเศษณ์อยู่หลังคำขยาย แต่ในภาษาเกาหลีคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนาม และหน่วยขยายกริยา ตำแหน่งจะวางไว้ข้างหน้าหน่วยขยายนามและหน่วยขยายกริยา และเมื่อคำวิเศษณ์ในภาษาไทยทำหน้าที่เป็นภาคแสดง ตำแหน่งจะอยู่หลังประธาน และอยู่หน้าหน่วยกรรม แต่ในภาษาพูดถ้าต้องการเน้นถึงภาคแสดงก็สามารถนำภาคแสดงมาไว้ข้างหน้าประธานได้ แต่ในภาษาเกาหลีคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงตำแหน่งจะวางไว้ในตำแหน่งหลังคำกริยา เมื่อคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมในภาษาไทย ตำแหน่งของหน่วยเสริมจะขึ้นอยู่กับว่า ถ้าเป็นคำขยายกริยาสำคัญของประโยค จะวางในตำแหน่งหลังคำกริยาสำคัญ แต่สำหรับคำวิเศษณ์ที่บ่งบอกสถานที่ เวลา และอื่นๆ จะวางอยู่ในตำแหน่งต้นประโยค

หน้ากริยาสำคัญ หรือท้ายประโยคได้ แต่ในภาษาเกาหลีตำแหน่งของคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมจะวางไว้หน้าคำกริยา ซึ่งสามารถสรุปให้เห็นได้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.5 การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างด้านตำแหน่งของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

ความเหมือนด้านตำแหน่งของคำวิเศษณ์	
ภาษาไทย	ภาษาเกาหลี
1. คำวิเศษณ์วางไว้หน้าคำขยายกริยาสำคัญของประโยค	คำวิเศษณ์วางไว้หน้าคำกริยา คำวิเศษณ์วางไว้หน้าคำที่ถูขยาย
2. ถ้าเป็นคำวิเศษณ์บ่งบอกสถานที่จะปรากฏอยู่ในตำแหน่งต้นประโยค คำวิเศษณ์วางไว้หลังคำที่ถูขยาย	

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกับความแตกต่างด้านลักษณะการซ้ำของคำวิเศษณ์และรูปแบบของคำวิเศษณ์ในแง่ของวัฒนธรรมในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้พิจารณาแล้วพบว่า การซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีมีลักษณะเฉพาะตัวที่แบ่งได้เป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างด้านรูปแบบการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี
2. เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างด้านความหมายของการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี
3. เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของคำวิเศษณ์ในแง่วัฒนธรรมซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์รูปแบบคำซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

รูปแบบคำซ้ำมีอยู่ในหลายภาษา Mary R. Haas (1951) เป็นบุคคลแรกที่ได้สนใจศึกษาเรื่องคำซ้ำในภาษาไทยในหนังสือเรื่อง “Outline of Thai Grammar” Haas ได้กล่าวถึงคำซ้ำเป็นหัวข้อหนึ่งเรียกว่า “Reduplication” โดยทำการศึกษาคำซ้ำเฉพาะประเภทที่มีการเปลี่ยนแปลงรูปสระใน

คำซ้ำ เช่น เปลี่ยนจากสระอุ เป็นสระอิ ตัวอย่างคำว่า ยุ่ง เมื่อเป็นคำซ้ำจะเป็น ยุ่งยุ่ง และคำว่า มุบ เมื่อเป็นคำซ้ำจะเป็น มุบมุบ <http://www.gotoknow.org/blogs/posts/315545> (10 ม.ค.55)

ศาสตราจารย์พระยาอนุมานราชธน (2499 : 206-210) ได้กล่าวถึงคำซ้ำในภาษาไทยในหนังสือเรื่อง “นิรุกติศาสตร์ ภาค 2” ในหัวเรื่อง คำซ้ำ และแบ่งคำซ้ำออกเป็น 2 พวก คือ พวกที่มีการเปลี่ยนแปลงความหมายเรียกว่า คำซ้ำโดยตรง เช่น เด็กต้องนอนมาก ความหมายก็เป็นปกติ ถ้าซ้ำคำว่า เด็กๆ ต้องนอนมากๆ ความก็เน้นขึ้นอีก และพวกที่ต้องการจะถ่วงเสียงเพื่อออกเสียงได้สะดวก เรียกว่า คำซ้ำชนิดอุจจารณวิลาส เช่น กวาดแกวด ธิบหรี เป็นต้น

การซ้ำคำวิเศษณ์ในทั้งสองภาษา รูปแบบการซ้ำก็มีลักษณะเฉพาะตัว จากการวิเคราะห์มีข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปผลของแต่ละภาษาไว้ดังนี้

1.1 รูปแบบการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทย

การซ้ำคำในภาษาไทยจัดเป็นหน่วยคำประเภทหนึ่งเรียกว่าหน่วยคำซ้ำ (Reduplicate Morpheme) การซ้ำคำในภาษาไทยมีหลายรูปแบบในหนังสือไวยากรณ์ คำวิเศษณ์เป็นหมวดคำที่บอกไม่ชัดเจน เนื่องจากคำวิเศษณ์ในภาษาไทยจะมีลักษณะของคำคุณศัพท์ ดังนั้นคำวิเศษณ์และคำคุณศัพท์จึงใช้คำเดียวกัน

การซ้ำคำวิเศษณ์เป็นข้อมูลที่ไม่มีการกล่าวโดยเฉพาะ ซึ่งผู้วิจัยจะวิเคราะห์เอกสารเกี่ยวกับคำซ้ำ แล้วแยกการซ้ำคำวิเศษณ์ออกมาจากคำซ้ำ (ในการเขียนคำซ้ำในภาษาไทยมักจะใช้เครื่องหมายที่เรียกว่า “ไม้ยมก (๓)” ใช้เขียนหลังคำ) จากการศึกษาพบว่าการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยแบ่งออกเป็น 2 พวกใหญ่ๆ คือ การซ้ำคำวิเศษณ์แบบสมบูรณ์และการซ้ำคำแบบไม่สมบูรณ์

1.1.1 การซ้ำคำวิเศษณ์แบบสมบูรณ์

จากผลการวิเคราะห์พบว่าการซ้ำคำแบบสมบูรณ์มีรูปแบบ AA รูปแบบ AABB รูปแบบ ABAB และรูปแบบ A แสน A ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1.1.1 การซ้ำคำวิเศษณ์รูปแบบ AA คือนำคำวิเศษณ์คำเดียวกันมากล่าวซ้ำอีกครั้ง เช่น

เร็วๆ

ช้าๆ

มากๆ

น้อยๆ

แต่การซ้ำคำวิเศษณ์รูปแบบ AA มีการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ร่วมด้วย โดยเน้นระดับเสียงวรรณยุกต์ของคำแรกเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี เช่น

เร็วเร็ว

ช้าช้า

มากมาก

น้อยน้อย

1.1.1.2 การซ้ำคำวิเศษณ์รูปแบบ AABB มาจากสองวิธี ดังนี้

1) การซ้ำคำเดิมแล้วนำมากล่าวคู่กัน เช่น

“ดี ๆ” “ช้า ๆ” กลายเป็น ดี ๆ ช้า ๆ

2) การนำคำซ้อนมาแยกเป็นคำซ้ำจะได้คำซ้ำเป็นกลุ่มคำอย่างเดียวกับ

วิธีแรก เช่น

สวยงาม แยกเป็น สวย ๆ งาม ๆ

ดี ๆ ดื่น ๆ แยกเป็น ดี ๆ ดื่น ๆ

ออกแอด แยกเป็น ออก ๆ แอด ๆ

ผิดถูก แยกเป็น ผิด ๆ ถูก ๆ

3) การซ้ำคำวิเศษณ์รูปแบบ ABAB นำคำประสมที่ซ้ำกันมาเปลี่ยนเป็น
เสียงวรรณยุกต์ที่พยางค์หลังคำต้น เช่น

ใจคำใจคำ เปลี่ยนเป็น ใจคำใจคำ

เล่นตัวเล่นตัว เปลี่ยนเป็น เล่นตัวเล่นตัว

4) การซ้ำคำวิเศษณ์รูปแบบ A แสน A รูปแบบนี้บอกระดับที่เข้มข้นแต่
ไม่มีอารมณ์ความรู้สึก เช่น

ดี แสนดี

สวย แสนสวย

สะอาด แสนสะอาด

หนาว แสนหนาว

1.1.2 การซ้ำคำวิเศษณ์แบบไม่สมบูรณ์

จากผลการวิเคราะห์พบว่า การซ้ำคำวิเศษณ์แบบไม่สมบูรณ์ คือ การซ้ำบางส่วน
ของพยางค์ คำซ้ำประเภทนี้บางคำเรียกว่าคำซ้ำเทียม และคำซ้ำแท้ผสมคำซ้ำเทียม เช่น

1.1.2.1 คำซ้ำประเภทคำซ้ำเทียม เช่น ชิงช้า แว่ววว เป็นต้น

1.1.2.2 คำซ้ำประเภทคำซ้ำแท้ผสมคำซ้ำเทียม เช่น กระโดดกระเดก
กระซิบกระซาบ เป็นต้น

1.2 รูปแบบการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลี

คำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลีมีรูปแบบการซ้ำของคำวิเศษณ์ โดยสรุปผลรูปแบบของการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลีได้ดังนี้

1.2.1 รูปแบบการซ้ำของคำวิเศษณ์พยางค์เดียวที่มีลักษณะเป็นคำคุณศัพท์ในภาษาเกาหลี

คำวิเศษณ์พยางค์เดียวซ้ำเป็นรูปแบบ AA ได้ แต่ไม่ใช่คำวิเศษณ์มีรูปแบบการซ้ำได้ทั้งหมด จากการศึกษาพบว่าคำวิเศษณ์พยางค์เดียวส่วนใหญ่สามารถซ้ำได้ แต่มีสองประเภทที่ไม่สามารถซ้ำได้คือ คำวิเศษณ์ที่บอกลักษณะแท้และคำวิเศษณ์ที่มีความหมายทางลบ เช่น

1.2.1.1 คำวิเศษณ์บอกลักษณะแท้ คือคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะเป็นคำคุณศัพท์บอกลักษณะที่ไม่สามารถใช้ร่วมกับคำกริยาวิเศษณ์บ่งบอกระดับ ตัวอย่างเช่น

ภาษาเกาหลี	가로
	ga ro
ภาษาไทย	แนวนอน

ภาษาเกาหลี	세로
	se ro
ภาษาไทย	แนวตั้ง

1.2.1.2 คำวิเศษณ์ที่มีความหมายทางลบ คำศัพท์เหล่านี้ส่วนใหญ่ซ้ำไม่ได้ เพราะเป็นคำศัพท์ที่มีความหมายไม่ดี ตัวอย่างเช่น

ภาษาเกาหลี	나쁜
	na ppeun
ภาษาไทย	เลว

ภาษาเกาหลี	못생겼다
	mot saeng get da
ภาษาไทย	จี๋เหว่

คำวิเศษณ์พยางค์เดียวสองประเภทนี้ซ้ำคำไม่ได้ เพราะคำซ้ำมีความหมายเน้นหนักเพิ่มขึ้น ซึ่งคำวิเศษณ์พยางค์เดียวสองประเภทนี้ซ้ำคำแล้วไม่สามารถแสดงถึงความหมายเหล่านี้ได้

การซ้ำคำวิเศษณ์พยางค์เดียวมี 1 รูปแบบ คือ รูปแบบ AA ซึ่งคำวิเศษณ์ A เป็นคำมูล เช่น 나무 (มาก) จะสามารถทำเป็นรูปแบบ AA ได้ ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาเกาหลี 가족이 너무너무 보고싶다.
 gajoki neomu neomu bogosipda.
 ภาษาไทย เขารู้สึกคิดถึงครอบครัวมาก ๆ

จากการศึกษาพบว่าการใช้คำวิเศษณ์พยางค์เดียวมีรูปแบบคำซ้ำแบบ AA เนื่องมาจากมักจะใช้ในประโยคที่เป็นภาษาพูด เพื่อเป็นการเน้นย้ำให้เห็นถึงความหมายที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยส่วนมากมักจะใช้ในรูปแบบของประโยคที่มีทั้งการพรรณนา และการบอกสภาพการณ์

2. ความหมายของการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

คำวิเศษณ์เมื่อซ้ำแล้วความหมายจะแตกต่างจากคำเดิมไม่มากนัก อาจจะเน้นหนักหรืออาจจะเบาลง จนกระทั่งเปลี่ยนความหมายจากการศึกษาข้อมูลพบว่า ความหมายของคำซ้ำคำวิเศษณ์ในทั้งสองภาษามีความเหมือนและความแตกต่างกัน โดยจากการวิเคราะห์แต่ละภาษาและนำมาเปรียบเทียบกัน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ความหมายของการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทย

สุนันท์ อัญชลีบุญ (2552 : 24) ได้กล่าวไว้ว่าคำซ้ำเกิดจากการนำคำๆ เดียวกันมาซ้ำกัน เมื่อซ้ำแล้วบางครั้งเวลาออกเสียงจะเน้นหนักที่คำใดคำหนึ่ง ซึ่งมีผลต่อความหมายของคำด้วยการเขียนนิยมใช้เครื่องหมายไม้ยมก(๓) แทนการเขียนซ้ำรูปคำเดิม

จึงถือว่าคำซ้ำแต่ละคำประกอบด้วยหน่วยคำอิสระหนึ่งหน่วยคำและหน่วยคำไม่อิสระ (คือไม้ยมก) อีกหนึ่งหน่วยคำ แต่ละคำมีความหมายเฉพาะคำแตกต่างไปเป็นหลายอย่างเมื่อซ้ำแล้วทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลง อาจกล่าวได้ดังต่อไปนี้

2.1.1 การซ้ำคำวิเศษณ์บางคำมีความหมายเหมือนเดิม เช่น เขาคั่งใจทำงานเสมอๆ

2.1.2 การซ้ำคำวิเศษณ์บางคำมีความหมายเน้นเพิ่มน้ำหนักของความหมายเดิม เช่น บอกให้นักเรียนพูดดังๆ หน่อย

ส่วนการซ้ำคำวิเศษณ์ที่เน้นระดับเสียงวรรณยุกต์ของคำแรกเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรีจะมีเน้นความหมายของคำเดิมให้เด่นชัด หรือมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น เช่น

เขาพูดตลกตก

เขาส่งยิ้มหวานหวาน

เขากินเยาะเยาะ

2.1.3 การซ้ำคำวิเศษณ์บางคำมีความหมายเบาลง ไม่เจาะจงแน่นอนอย่างความหมายของคำเดิม เช่น เราไปเช้าๆ หน่อยนะ

คนที่สวมเสื้อสีแดงๆ นั้นใครนะ

2.1.4 การซ้ำคำวิเศษณ์มีความหมายแฝงแสดงว่าชอบหรือไม่ชอบ เช่น เขาเป็นคนพูดจาเลอะๆ เลื่อนๆ จริงๆ

จากตัวอย่างนี้ จะเห็นได้ว่าความหมายแฝงที่แสดงว่าไม่ชอบ จะมีความหมายไปในลักษณะเป็นเชิงดูถูก

2.1.5 การซ้ำคำวิเศษณ์บางคำเกิดความหมายใหม่ คำวิเศษณ์บางคำซ้ำแล้วความหมายเกิดการเปลี่ยนแปลง เกิดความหมายใหม่ เช่น

คุณขี้บรดดีกับคุณขี้บรดดีๆ

จากตัวอย่างทั้งสองประโยคนี้ จะเห็นได้ว่าทั้งสองประโยคนี้มีความหมายแตกต่างกัน เนื่องจากการซ้ำคำว่า ดีๆ เป็นคำที่เกิดความหมายใหม่ แปลว่า ระวัง ดังนั้นเมื่อประโยคว่า “คุณขี้บรดดีๆ” จึงมีความหมายว่า “คุณขี้บรดระวัง”

2.1.6 การซ้ำคำวิเศษณ์ทำให้เกิดภาพ เช่น ฝนตกปรอยๆ

2.2 ความหมายของการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลี

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำวิเศษณ์มักใช้ได้เพื่อแสดงอารมณ์ต่างๆ ของผู้ประพันธ์จากการวิเคราะห์ความหมายของการซ้ำคำวิเศษณ์พอสรุปได้ดังนี้

2.2.1 การซ้ำคำวิเศษณ์มีความหมายเพิ่มขึ้น คำวิเศษณ์อยู่ในสถานะแวดล้อมที่มีความหมายด้านบอกจำนวน สภาพการณ์ และลักษณะซ้ำ เมื่อซ้ำคำแล้วความหมายจะเพิ่มขึ้น กล่าวคือซ้ำคำแล้วความหมายเท่ากับความหมายของคำคุณศัพท์เดิมที่เติมคำกริยาวิเศษณ์ “มาก” ตัวอย่างเช่น

ภาษาเกาหลี	많이 많이
	mani mani
ภาษาไทย	เยอะๆ

ภาษาเกาหลี	아주 아주
	ajuaju
ภาษาไทย	มากๆ

ภาษาเกาหลี	자주 자주
	jaju jaju
ภาษาไทย	บ่อยๆ

คำวิเศษณ์เหล่านี้ซ้ำแล้วจะมีความหมายเท่ากับ “เยอะมาก” “มากมาย” “บ่อยมาก” การซ้ำคำวิเศษณ์บางคำมีความหมายเน้นเพิ่มน้ำหนักของความหมายเดิม เช่น “บอกให้เขาพูดดังๆ”

2.2.2 การซ้ำคำวิเศษณ์ที่เน้นระดับเสียงวรรณยุกต์ของคำแรกเป็นเสียงหนัก เพื่อเป็นการเน้นความหมายของคำเดิมให้เด่นชัด หรือมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น และจะใช้ได้กับการพูดเท่านั้น เนื่องจากต้องการให้เห็นถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้พูดเท่านั้น เช่น

ภาษาเกาหลี 여기 음식 정말 정말 맛있어요.
yeogi eumsik jeong mal jeong mal masitseoyo.

ภาษาไทย อาหารที่นี้อร่อยจริงๆ

2.2.3 การซ้ำคำวิเศษณ์ทำให้เกิดภาพและความรู้สึกดังที่แสดงออก เช่น

ภาษาเกาหลี 마음이 두근두근 떨리다.
maimi dugeun dugeun tteolrida.

ภาษาไทย หัวใจเต้นตึกตัก

3. ผลการวิเคราะห์คำวิเศษณ์ในแง่วัฒนธรรมในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากการศึกษาข้อมูลพบว่า ภาษาและวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดเสมือนกับเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน จนสามารถนิยามได้ด้วยหลักการเดียวกัน มีการศึกษาที่ยืนยันถึงความสัมพันธ์ของภาษาและวัฒนธรรม เช่น ภาษาชาติพันธุ์ (ethnolinguistics) ซึ่งมีความเชื่อว่าภาษาเป็นสิ่งที่สะท้อนความนึกคิดและการมองโลกของเจ้าของภาษาว่ามี ความนึกคิดและการมองโลกของชนที่พูดภาษานั้นได้

ดังเห็นได้จากตัวอย่างเช่น คำเรียกญาติในภาษาต่างๆ จะทำให้เราเห็นค่านิยมหรือแนวความคิดที่แตกต่างกัน เช่น ในภาษาอังกฤษคำว่า brother และ sister บ่งเพศแต่ไม่บ่งอายุ ต้องระบุลงไปว่าเป็น elder brother/sister และ younger brother/sister ในขณะที่คำว่า พี่ และน้อง ในภาษาไทยและภาษาเกาหลีบ่งอายุแต่ไม่บ่งเพศ ต้องระบุลงไปว่าเป็น พี่ชาย/สาว และน้องชาย/น้องสาว ดังนั้นจะเห็นได้ว่าในภาษาไทยและภาษาเกาหลีสะท้อนให้เห็นว่าวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมเกาหลีให้ความสำคัญกับความแตกต่างระหว่างอายุมาก

ด้วยเหตุนี้จากการศึกษาข้อมูลพบว่า คำวิเศษณ์ในแง่วัฒนธรรมในภาษากับภาษาเกาหลี ในทั้งสองภาษามีความเหมือนและความแตกต่างกัน โดยจากการวิเคราะห์ในแต่ละภาษาและนำมาเปรียบเทียบ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 คำวิเศษณ์ในแง่วัฒนธรรมในภาษาไทย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำวิเศษณ์ในแง่วัฒนธรรมในภาษาไทยนั้น ส่วนมากมักจะคำนึงถึงคำวิเศษณ์แสดงสภาพ และกริยาวิเศษณ์ที่แสดงถึงลักษณะของความแตกต่างระหว่าง

เพศชายและหญิงผ่านทางอรรถลักษณะ ดังนั้นคำวิเศษณ์จึงสามารถสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมทางสังคมผ่านทางภาษาได้ จากการวิเคราะห์คำวิเศษณ์ในแง่วัฒนธรรมพอสรุปได้ดังนี้

3.1.1 อรรถลักษณะที่บ่งบอกเพศ

3.1.1.1 อรรถลักษณะที่บ่งว่าเป็นภาพลักษณ์ของชายชัดเจน เช่น เลี้ยงเขา
แตกเนื้อหนุ่ม

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า คำว่า แตกเนื้อหนุ่ม เป็นคำกริยาวิเศษณ์ที่บ่งบอกถึงลักษณะของความเป็นชายได้อย่างชัดเจน เนื่องจากมีคำว่า “หนุ่ม” ประกอบด้วยทุกคำ

3.1.1.2 อรรถลักษณะที่บ่งว่าเป็นภาพลักษณ์ได้ทั้งชายและหญิง เช่น
เขาพุดจาตุถัน

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า คำว่า จาตุถัน เป็นคำกริยาวิเศษณ์ที่มีหน่วยความหมายย่อยร่วมกันคือ แสดงความโกรธ และความหมายที่ไม่ดี ดังนั้นคำนี้จึงบ่งบอกถึงลักษณะของความเป็นชายและความเป็นหญิงได้ เนื่องจากทั้งสองเพศนี้จะแสดงออกถึงลักษณะนี้ได้

จะเห็นได้ว่าอรรถลักษณะที่บ่งบอกเพศ คำวิเศษณ์ที่ใช้จะแสดงถึงภาพลักษณ์ของความเป็นชาย เป็นคำวิเศษณ์แสดงสภาพ แสดงถึงรูปร่างลักษณะพฤติกรรม และความคิดที่บ่งบอกลักษณะของความเป็นชายแยกออกมาจากลักษณะของความเป็นหญิงอย่างเด่นชัด

3.1.2 อรรถลักษณะที่แสดงความหมาย

3.1.2.1 อรรถลักษณะที่แสดงความหมายในทางที่ดี เช่น ทหารฝึกอย่าง
เข้มแข็ง

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า คำว่า เข้มแข็ง เป็นคำกริยาวิเศษณ์ที่มีหน่วยความหมายย่อยร่วมกันคือ การแสดงความเข้มแข็ง

3.1.2.2 อรรถลักษณะที่แสดงความหมายในทางที่ไม่ดี เช่น เขาแสดงสีหน้า
ขมึงทึง

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า คำว่า ขมึงทึง เป็นคำกริยาวิเศษณ์ที่มีหน่วยความหมายย่อยร่วมกัน คือ การแสดงความโกรธ

จะเห็นได้ว่าอรรถลักษณะที่แสดงความหมาย จะใช้คำวิเศษณ์ที่แสดงถึงการแสดงออกทางอารมณ์ และพฤติกรรมของชายและหญิง

3.1.3 อรรถลักษณะที่แสดงรูปลักษณ์ทางกาย

3.1.3.1 อรรถลักษณะแสดงอายุ เช่น หนุ่ม แก่ หนุ่มแน่น ละครจ เป็นตัน

3.1.3.2 อรรถลักษณะแสดงรูปร่าง เช่น หัวเถิก ทะมื่น คมสัน บึกบึน หล่อเหลา
เป็นตัน

3.1.3.3 อรรถลักษณะแสดงใบหน้า เช่น หล่อ หล่อเหลา คมสัน สวหวน เป็นต้น

3.1.3.4 อรรถลักษณะแสดงน้ำหนักร เช่น ลำสัน กำยำ ลงพุง กล้องแก้ง

พลู้ย เป็นต้น

3.1.3.5 อรรถลักษณะแสดงความแข็งแรง เช่น ลำสัน บึกบึน กำยำ จกรรจ์

เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าอรรถลักษณะที่แสดงรูปลักษณะทางกาย จะใช้คำวิเศษณ์ที่แสดงลักษณะของชายและหญิงได้อย่างชัดเจน

3.1.4 อรรถลักษณะที่แสดงอาการปฏิกิริยา

3.1.4.1 อรรถลักษณะแสดงคำพูด เช่น กระล่อน กระนอง กระลุ่มกะเหลี้ย ชีคอทะโลม ล่อลวง ชูกรร โขก เกี่ยวพาราตี เป็นต้น

3.1.4.2 อรรถลักษณะแสดงท่าทาง เช่น ่องอาจ ผึ่งผาย ชิกเข็ม ผาดโผน ผงาด หำม เมามัน เข้มแข็ง แข็งกร้าว เป็นต้น

3.1.4.3 อรรถลักษณะแสดงการเดิน เช่น โทงๆ โย่งเย่ง เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าอรรถลักษณะที่แสดงอาการปฏิกิริยา จะใช้คำวิเศษณ์ที่แสดงลักษณะของอาการ แสดงสภาพ ลักษณะรูปร่าง และแสดงความรู้สึกที่ส่อไปในทางเพศชายได้อย่างชัดเจน

3.1.5 อรรถลักษณะที่เกี่ยวกับการแสดงออกทางอารมณ์ พฤติกรรม ความคิด

3.1.5.1 อรรถลักษณะแสดงความรู้สึก เช่น ผิดเมีย เจ้าสำราญ คอทองแดง คอเหล็ก ด้แต่้อง เป็นต้น

3.1.5.2 อรรถลักษณะแสดงอาการส่อทางเพศ เช่น บ้ากาม ชีคอ กลัดมัน กระลุ่มกะเหลี้ย เกี่ยวพาราตี ทะโลม ลามก เจ้าชู้ ตัวคน ตื้อ เป็นต้น

3.1.5.3 อรรถลักษณะแสดงความกล้าหาญ เช่น ่องอาจ เข้มหาญ อาจหาญ ชิกเข็ม ผาดโผน บ้าระห่ำ ผงาด บ้าเลือด เป็นต้น

3.1.5.4 อรรถลักษณะแสดงอำนาจ เช่น ชิกห้าว ด้ร้าย ผงาด เรืองอำนาจ คุกคาม กดขี่ วางท่า เป็นต้น

3.1.5.5 อรรถลักษณะแสดงความโกรธ เช่น ุดัน บ้าระห่ำ ด้ร้าย โหดเหี้ยม มุทะลุ เลือดร้อน โสกราช กระโฆก โสกราช เลือดขึ้นหน้า เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าอรรถลักษณะที่เกี่ยวกับการแสดงออกทางอารมณ์ พฤติกรรม ความคิดจะใช้คำวิเศษณ์ที่แสดงถึงอาการและลักษณะของชายอย่างชัดเจน โดยแสดงถึงลักษณะท่าทาง แสดงถึงลักษณะการมีอำนาจ แสดงลักษณะคำพูด หรือพฤติกรรมที่ส่อทางเพศ นอกจากนี้ยังมีคำที่แสดงอาการและลักษณะได้ทั้งชายและหญิง

นอกจากนี้แล้วคำวิเศษณ์ในแง่วัฒนธรรมในภาษาไทยยังสามารถสะท้อนให้เห็นถึงสภาพของสังคมไทยที่แสดงให้เห็นถึงความเคารพนับถือผู้อาวุโส ถึงแม้ว่าปัจจุบันนี้ในประเทศไทยจะไม่ได้มีการแบ่งแยกชนชั้นหรือฐานะทางสังคมเฉกเช่นในอดีต แต่ด้วยความเป็นเอกลักษณ์ทางภาษาไทยคำวิเศษณ์บางคำยังคงแสดงให้เห็นถึงชนชั้นทางสังคมของบุคคลได้

ดังเห็นได้จากในคำวิเศษณ์ที่ประกอบบอกเสียงขานรับหรือคำลงท้าย และคำวิเศษณ์ที่ประกอบบอกความปฏิเสธ ดังมีรายละเอียดดังนี้

1) คำวิเศษณ์ที่ประกอบบอกเสียงร้องเรียก และเสียงขานรับ เพื่อแสดงความสละสลวยของภาษาและแสดงความสุภาพของผู้พูด เช่น

คุณครูครับ ผมมาส่งงานครับ

2) คำวิเศษณ์ที่ประกอบบอกความปฏิเสธ หรือไม่ยอมรับ เช่น
ของนี้ไม่ใช่ของฉัน ฉันจึงรับไปไม่ได้

3.2 คำวิเศษณ์ในแง่วัฒนธรรมในภาษาเกาหลี

จากการศึกษาข้อมูลพบว่าภาษาเกาหลีมีระดับภาษาหลายระดับ เนื่องจากการนับถืออาวุโสเป็นวัฒนธรรมเกาหลีอย่างหนึ่ง การใช้ภาษาเกาหลีต้องคำนึงถึงสถานะทางสังคมโดยเลือกใช้คำให้เหมาะสมของผู้พูดและผู้ฟัง

ดังนั้นคำวิเศษณ์ในแง่วัฒนธรรมในภาษาเกาหลีส่วนมากมักจะให้ความสำคัญกับการใช้ภาษากับบุคคลในระดับต่างๆ โดยพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้สนทนา และระดับความสนิทสนม จากการวิเคราะห์คำวิเศษณ์ภาษาเกาหลีในแง่วัฒนธรรมสรุปได้ดังนี้

3.2.1 คำวิเศษณ์ในรูปแบบแสดงการลงท้ายของประโยคในภาษาเกาหลีที่แสดงความสุภาพ มีรายละเอียดดังนี้

3.2.1.1 คำวิเศษณ์ในรูปแบบตัวชี้ที่สุภาพอย่างปกติ แบบไม่เป็นทางการ เช่น ตัวชี้ของคำนาม +에게 (ให้) แก่, (หา) ถึง/คำนาม +에게서 (ได้) จาก/คำนาม +은/는 ซึ่งเป็นตัวชี้ประธานประโยค ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาเกาหลี 영숙에게 전화하겠다.

yeongsukege jeonhwahagetda.

ภาษาไทย จะโทรศัพท์หาของชุก

ภาษาเกาหลี 영숙은 친구에게서 전화를 받았다.

yeongsugeun chinguegeseo jeonhwareul badatda.

ภาษาไทย ของชุก(นั้น) ได้รับโทรศัพท์จากเพื่อน

3.2.1.2 การปรับเปลี่ยนคำวิเศษณ์ให้เป็นทางการขึ้น ซึ่งจะมีการเปลี่ยนแปลง โดยจะเปลี่ยนตั้งแต่คำนาม คำชี้ คำกริยา โดยการเปลี่ยนแปลงตัวชี้ หรือตัวเชื่อมคำ *에게* เป็น *께* / *은/는* เป็น *께서* / *에게서* เป็น *께서* ตัวอย่างเช่น

ภาษาเกาหลี 어머니께 전화하겠다.

eomeonikke jeonhwahagetda.

ภาษาไทย จะโทรศัพท์หาคุณแม่

นอกจากนี้แล้วยังสามารถเปลี่ยนในรูปของคำนาม และคำกริยาได้เช่นเดียวกัน

ดังเห็นได้จากตัวอย่าง

ภาษาเกาหลี 어머니가 댁에 계시다.

eomeoniga daege gyesida.

ภาษาไทย คุณแม่อยู่บ้าน

จากตัวอย่างในประโยคข้างต้นนี้ การใช้ *가* ในการชี้ประธาน ถือได้ว่าเป็น คำสุภาพอยู่แล้ว โดยเปลี่ยนคำว่า “บ้าน” จากคำว่า *집* เปลี่ยนเป็น *댁* และเปลี่ยนคำว่า “อยู่” จากคำว่า *있다* มาเป็น *계시다*

3.2.2 คำวิเศษณ์ในรูปการปฏิเสธของภาษาเกาหลี มีวิธีปฏิเสธที่แตกต่างกันไป ตามชนิดของคำกริยา ดังมีรายละเอียดดังนี้

3.2.2.1 กริยาที่แสดงการกระทำให้เต็มหน่วยแสดงการปฏิเสธ *안* “ไม่” / *못* “ไม่สามารถ” จะวางไว้หน้าคำกริยา ดังตัวอย่างเช่น

ภาษาเกาหลี 철수는 학교에 안 갑니다.

cheonsuneun hakkyoe an gamnida.

ภาษาไทย ชอลซุนไม่ไปโรงเรียน

จากตัวอย่างข้างต้นนี้คำว่า *안* แปลว่า ไม่ เป็นคำวิเศษณ์ และคำว่า *갑니다* แปลว่าไป ทำให้เห็นว่ารูปประโยค จะเป็นรูปปฏิเสธ

ภาษาเกาหลี 철수는 학교에 못 갑니다.

cheonsuneun hakkyoe mot gamnida.

ภาษาไทย ชอลซุนไปโรงเรียน ไม่ได้

3.2.2.2 กริยาที่บอกสภาพ เต็มหน่วยแสดงการปฏิเสธ *안* “ไม่” จะวางไว้ หน้าคำกริยา ตัวอย่างเช่น

ภาษาเกาหลี 그꽃은 안 예쁩니다.

geukkot eun an yeppeupnida.

ภาษาไทย ดอกไม้นั้นไม่สวย

3.2.2.3 คำวิเศษณ์ช่วยขยายการปฏิเสธ ตัวอย่างเช่น 아직 แปลว่า “ยัง” สามารถนำมาขยาย ทำให้ได้ใจความให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้แสดงให้เห็นถึงความหมายไปในทางลบ

ภาษาเกาหลี 숙제를 아직 안 끝낸다.

sukjereul ajik an geunnaeda.

ภาษาไทย การบ้านยังไม่เสร็จ

3.2.2.4 คำวิเศษณ์ช่วยขยายรูปประโยคปฏิเสธ ให้ความรู้สึกเป็นทางลบ ตัวอย่างเช่น 전혀 “แทบจะ...เลย” ต้องใช้กับประโยคปฏิเสธ

ภาษาเกาหลี 태국말을 전혀 못해요.

taegukmareul jeonhyeo mothaeyo.

ภาษาไทย แทบจะพูดภาษาเกาหลีไม่ได้เลย

3.2.2.5 คำวิเศษณ์ช่วยขยายรูปปฏิเสธไปในทางที่คลุมเครือ เช่นคำว่า 별로 “ค่อย” ต้องใช้คู่กับประโยคปฏิเสธ

ภาษาเกาหลี 한국어를 별로 잘 못해요.

hangugeoreul byeolro jal mothaeyo.

ภาษาไทย ไม่ค่อยเก่ง ภาษาเกาหลี

2.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนและความต่างกันด้านลักษณะการซ้ำของ คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากการศึกษาพบว่าลักษณะการซ้ำของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีมีความเหมือนกันและความแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

2.4.1 เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างกันด้านรูปแบบการซ้ำคำวิเศษณ์ ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

2.4.2 เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างกันด้านความหมายของการซ้ำ คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

2.4.3 เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างกันในแง่วัฒนธรรมในภาษาไทย กับภาษาเกาหลี

2.4.1 เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างกันด้านรูปแบบการซ้ำคำวิเศษณ์ ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

2.4.1.1 ความเหมือนกันของรูปแบบการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับรูปแบบการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี ผู้วิจัยสามารถสรุปความเหมือนกันได้ดังต่อไปนี้

1) การซ้ำคำวิเศษณ์มีรูปแบบ AA ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี เช่น

ภาษาไทย จริงๆ

ภาษาเกาหลี 정말 정말

jeong mal jeong mal

2) การซ้ำคำวิเศษณ์ภาษาไทยในรูปแบบ AA โดยการเลียนเสียงแบบลักษณะ หรือสภาพการณ์ ณ เวลานั้นเป็นปัจจัยสำคัญ เช่น

ภาษาไทย แว่วว๊วๆ

ภาษาเกาหลี 뽐짝 뽐짝

panjjak ppanjjak

ภาษาไทย ตึกตอก ตึกตอก (เสียงนาฬิกา)

ภาษาเกาหลี 삐깍 삐깍

ssaejjak ssaejjak

2.4.1.2 ความแตกต่างกันของรูปแบบคำซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี จากผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับรูปแบบการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี สามารถสรุปความแตกต่างกันได้ดังต่อไปนี้

1) การซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยสามารถทำได้ในรูปแบบ AABB ได้ แต่ใน ภาษาเกาหลีทำไม่ได้ เช่น

ภาษาไทย สวยๆ งามๆ

ภาษาเกาหลี 아름다운

areum daun

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ คำว่า “สวยๆ งามๆ” ในภาษาไทยใช้ซ้ำเพื่อต้องการเน้น ย้ำถึงความหมายว่า สวยงาม แต่ในภาษาเกาหลีไม่สามารถทำเป็นคำซ้ำได้ ต้องใช้คำว่า 아름다운 แต่ถ้าต้องการเน้นย้ำให้เห็นถึงความหมายที่ว่า สวยงาม จะใช้คำว่า 정말 แปลว่า จริง

ดังนั้นถ้าต้องการให้มีความหมายเหมือนกับสวยๆ งามๆ เช่นเดียวกับในภาษาไทย ในภาษาเกาหลีจะพูดว่า 정말 아름다운 ถ้าแปลตามประโยคของภาษาเกาหลีจะแปลว่า สวยจริง แต่ถ้าแปลตามความหมายของภาษาไทยก็จะหมายถึง สวยๆ งามๆ

2) การซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยสามารถทำได้ในรูปแบบ ABAB ได้ แต่ใน ภาษาเกาหลีทำไม่ได้ เช่น

ภาษาไทย ใจดีใจดี

ภาษาเกาหลี 너무 친절하다.

neomu chinjeolhada.

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่าในภาษาไทยการซ้ำในรูปแบบ ABAB นี้เป็นการซ้ำเพื่อต้องการเน้นย้ำถึงความหมายให้มีน้ำหนักเพิ่มขึ้น ส่วนในภาษาเกาหลีไม่สามารถทำการซ้ำในรูปแบบ ABAB ได้เนื่องจากในภาษาเกาหลีคำวิเศษณ์บางคำเท่านั้นที่สามารถทำการซ้ำได้จากตัวอย่างนี้คำว่า 찬절하다 แปลว่า ใจดี และ 너무 แปลว่า มาก เมื่อแปลจากประโยคเกาหลีเป็นภาษาไทยจะมีความหมายว่า ใจดีมาก ซึ่งในภาษาไทยสามารถซ้ำได้เป็น ใจดีใจดี

3) การซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยในรูปแบบ A แสน A และการซ้ำบางส่วนของพยางค์ ที่คำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลีไม่มี เช่น

ภาษาไทย	ซ้ำแสนซ้ำ
ภาษาเกาหลี	매우 느린
	maeu neurin

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่าในภาษาไทยสามารถทำการซ้ำในรูปแบบ A แสน A ได้แต่ในภาษาเกาหลีไม่สามารถทำได้ เนื่องจากในภาษาเกาหลีไม่มีการแทรกคำเช่นในภาษาไทย แต่ในภาษาเกาหลีจะใช้คำที่มีความหมายถึงการเน้นย้ำหรือเพิ่มน้ำหนักของคำมาใช้ในประโยค ดังเช่นตัวอย่างของประโยคนี้คำว่า 너무 แปลว่า มาก ส่วนคำว่า 느린 แปลว่า ช้า ดังนั้นถ้าเปรียบเทียบกับประโยคในภาษาไทยก็จะมีความหมายเหมือนกับ ซ้ำแสนซ้ำ

จากผลการเปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีในด้านรูปแบบต่างๆ สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 4.6 การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของรูปแบบการซ้ำคำวิเศษณ์ภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

ความเหมือนของรูปแบบการซ้ำคำวิเศษณ์	
ภาษาไทย	ภาษาเกาหลี
1. การซ้ำคำวิเศษณ์มีรูปแบบ AA	1. การซ้ำคำวิเศษณ์มีรูปแบบ AA
2. การซ้ำคำวิเศษณ์มีรูปแบบ AA (เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์)	2. การซ้ำคำวิเศษณ์มีรูปแบบ AA (เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์)

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ความแตกต่างของรูปแบบการซ้ำคำวิเศษณ์	
ภาษาไทย	ภาษาเกาหลี
1. การซ้ำคำวิเศษณ์ในรูปแบบ AABB	การซ้ำคำวิเศษณ์แบบในภาษาไทยไม่มีลักษณะแบบนี้ในภาษาเกาหลี
2. การซ้ำคำวิเศษณ์ในรูปแบบ ABAB	
3. การซ้ำคำวิเศษณ์ในรูปแบบ A แสน A	

2.4.2 เปรียบเทียบความเหมือนและความต่างกันด้านความหมายของการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

2.4.2.1 ความเหมือนกันด้านความหมายของการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปความเหมือนกันด้านความหมายของการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีได้ดังต่อไปนี้

1) การซ้ำคำวิเศษณ์บางคำมีความหมายว่าเกิดขึ้น และกำลังดำเนินต่อไป ตัวอย่างเช่น

ภาษาไทย น้ำตาปรึ้มๆ ออกมา

ภาษาเกาหลี 눈물이 꼬렁꼬렁 나온다.

nunmuri kkeureongkkeureong naonda.

2) การซ้ำคำวิเศษณ์ทำให้เกิดภาพ ตัวอย่างเช่น

ภาษาไทย ฝนตกปรอยๆ

ภาษาเกาหลี 비가 보슬보슬 내립니다.

biga boseul boseul naerimnida.

2.4.2.2 ความแตกต่างกันด้านความหมายของการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับความหมายของการซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี สามารถสรุปความแตกต่างกันได้ดังต่อไปนี้

1) การซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยแตกต่างจากภาษาเกาหลีคือ ในภาษาไทยมีความหมายแฝงแสดงว่าชอบหรือไม่ชอบ แต่ในภาษาเกาหลีจะไม่มีมีความหมายแฝงแต่จะมีความหมายตรงตัว ตัวอย่างเช่น

ภาษาไทย เขาเป็นคนบ้าๆ บอๆ

ภาษาเกาหลี 그는 바보입니다.

geuneun baboimnida.

จากตัวอย่างข้างต้นนี้การซ้ำคำวิเศษณ์ในตัวอย่างนี้คำว่า บ้าๆ บอๆ ตามปกติแล้วจะมีความหมายว่า บ้า แต่ในประโยคนี้ไม่ได้มีความหมายว่า เขาเป็นคนบ้า แต่มีความหมายแฝงว่าไม่ค่อยชอบคนนี้ ซึ่งในภาษาเกาหลีจะไม่มีคำแฝงในลักษณะเช่นนี้ เนื่องจากโดยพื้นฐานของภาษาเกาหลีได้มีการรับเอาภาษามาจากหลายภาษา ดังนั้นจึงมีการรับเอาวัฒนธรรมของภาษานั้นๆ มาด้วย จึงทำให้คนเกาหลีมีลักษณะการพูดและการแสดงออกตรงๆ ไม่ได้อ้อมค้อม

เพราะฉะนั้นในภาษาเกาหลีคำแต่ละคำจะมีความหมายเฉพาะเจาะจงภายในตัว ซึ่งจะแตกต่างกันกับในภาษาไทยเนื่องจากวัฒนธรรมไทยคนไทยจะเป็นคนที่ไม่ค่อยชอบทำให้คนอื่นเสียใจ ดังนั้นในการพูดจึงมีการใช้คำที่มีความหมายแฝงเข้ามาใช้ เพื่อเป็นการลดความรุนแรงของภาษาลง

2) การซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยบางคำเกิดความหมายใหม่ คำวิเศษณ์บางคำซ้ำแล้วความหมายเกิดการเปลี่ยนแปลง เกิดความหมายใหม่ แต่ในภาษาเกาหลีการซ้ำคำวิเศษณ์ไม่สามารถเกิดความหมายใหม่ได้ ตัวอย่างเช่น

ภาษาไทย คุณต้องขับรถดีๆ นะ

ภาษาเกาหลี 당신은 조심하게 운전을 해야 합니다.

dandsineun josimhage unjeoneul haeya hamnida.

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ในภาษาไทยคำว่า ดีๆ เป็นคำซ้ำแล้วความหมายเปลี่ยนแปลง เกิดความหมายใหม่ ซึ่งคำว่า ดีๆ ในประโยคนี้แปลว่า ระวัง ไม่ได้แปลว่า ดี แต่ในภาษาเกาหลีไม่สามารถใช้คำอื่นเพื่อให้เกิดความหมายใหม่ได้ ดังนั้นจึงต้องใช้คำว่า 조심스럽게 แปลว่า อย่างระวัง เพื่อให้ได้ความหมายตรงว่า คุณขับรถอย่างระวัง

3) การซ้ำคำวิเศษณ์ในภาษาไทยบางคำมีความหมายเบาลง ไม่เจาะจง เน้นอ่อนอย่างความหมายของคำเดิม แต่ในภาษาเกาหลีการซ้ำคำวิเศษณ์แตกต่างกันกับภาษาไทย เนื่องจากภาษาเกาหลีถ้ามีการซ้ำคำวิเศษณ์นั้นหมายถึงเป็นการเน้นย้ำ เพิ่มน้ำหนักของคำนั้น ตัวอย่างเช่น

ภาษาไทย เราพบกันตอนบ่ายๆ

ภาษาเกาหลี 우리는 오후에 만났습니다.

urineun ohue manatseumnita

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ ในการใช้คำวิเศษณ์ในภาษาไทยนั้นจะให้ความหมายที่ไม่ได้เจาะจงเวลา อาจจะเป็นเวลาใดก็ได้ในช่วงเวลาของตอนบ่าย ซึ่งแตกต่างกันกับในภาษาเกาหลีคือ จากตัวอย่างนี้คำว่า 오�� แปลว่า บ่าย จะใช้ตัวช่วยเพื่อมาขยายความ ในที่นี้จะใช้คำว่า ㅎ แปลว่า “ประมาณ” ดังนั้นจึงทำให้ประโยคนี้ในภาษาเกาหลีสามารถตีความหมายได้อย่างใกล้เคียงกับภาษาไทยได้มากขึ้น

จากผลการเปรียบเทียบความเหมือนกันและความต่างกันการใช้คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีในด้านรูปแบบต่างๆ สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 4.7 การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของความหมายการใช้คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

ความเหมือนของความหมายการใช้คำวิเศษณ์		ความแตกต่างของความหมายการใช้คำวิเศษณ์	
ภาษาไทย	ภาษาเกาหลี	ภาษาไทย	ภาษาเกาหลี
1. การใช้คำวิเศษณ์ บางคำมีความหมาย เน้นเพิ่มน้ำหนักของ ความหมายเดิม	1. การใช้คำวิเศษณ์ บางคำมีความหมาย เน้นเพิ่มน้ำหนักของ ความหมายเดิม	1. มีความหมายแฝงว่า ชอบหรือไม่ชอบ 2. คำวิเศษณ์บางคำซ้ำ แล้วความหมายเกิด การเปลี่ยนแปลง เกิด ความหมายใหม่	1. ไม่มีความหมาย แฝงแต่มีความหมาย ตรงตัว 2. ไม่สามารถเกิด ความหมายใหม่ได้
2. การใช้คำวิเศษณ์ ทำให้เกิดภาพ	2. การใช้คำวิเศษณ์ ทำให้เกิดภาพ	3. มีความหมายเบาลง ไม่เจาะจงแน่นอน อย่างความหมายของ คำเดิม	3. ใช้ตัวช่วยมาขยาย ความให้สมบูรณ์ แทนที่จะใช้คำซ้ำที่ คลุมเครือ

2.4.3 เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างกันในแง่วัฒนธรรมในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

2.4.3.1 ความเหมือนกันในแง่วัฒนธรรมในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากผลการวิเคราะห์ความเหมือนกันในแง่วัฒนธรรมในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี สามารถสรุปความเหมือนกันของทั้งสองภาษาคือ คำวิเศษณ์ในแง่วัฒนธรรมสามารถสะท้อนให้เห็นถึงสภาพของสังคมแสดงให้เห็นถึงความเคารพนับถือผู้อาวุโส สามารถสรุปความเหมือนกันได้ดังนี้

1) คำวิเศษณ์ในรูปแบบคำชี้คำนามแบบสุภาพ และเปลี่ยนแปลงคำนามหรือคำกริยาให้สุภาพยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น

ภาษาไทย	ผมให้ของขวัญแด่คุณแม่
ภาษาเกาหลี	제가 어머니께 선물을 드립니다. jega eomeonikke seonmureul deurimnida.

2) ความแตกต่างกันในแง่วัฒนธรรมในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จากผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับความแตกต่างกันในแง่วัฒนธรรมในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี สามารถสรุปความแตกต่างกันได้ดังนี้

1) ในภาษาไทยคำวิเศษณ์สามารถแยกให้เห็นถึงว่าคำวิเศษณ์สามารถแสดงให้เห็นถึงความเป็นเพศชายและหญิง แต่ในภาษาเกาหลีไม่มีการแยกคำวิเศษณ์สำหรับเพศชายและหญิงเช่นเดียวกับในภาษาไทย มีรายละเอียดดังนี้

1.1) อรรถลักษณะที่บ่งว่าเป็นภาพลักษณ์ของชายชัดเจน เช่น เสียเขา
แตกเนื้อหนุ่ม

1.2) อรรถลักษณะที่บ่งว่าเป็นภาพลักษณ์ได้ทั้งชายและหญิง เช่น
เขาหูจาดูดัน

2) ในภาษาเกาหลี คำวิเศษณ์โดยหลักๆ แล้ว จะมีเพียงสองประเภท คือ คำวิเศษณ์ขยายคำกริยา และคำวิเศษณ์ช่วยแสดงคำถาม ซึ่งสามารถที่จะนำคำคุณศัพท์มาผันเปลี่ยนหรือใส่คำชี้ ก็สามารถที่จะแปรผันคำนั้น เป็นคำวิเศษณ์ได้ เช่น 뿌르다 (ppareuda) แปลว่าเร็ว ถือได้ว่าเป็นคำคุณศัพท์ แต่หากนำมาขยายกริยาจะผันตัวเองเปลี่ยนเป็น 뿌리 (ppalri)+คำกริยา (rieb ...) กลายเป็นคำวิเศษณ์ขยายกริยา

จากผลการเปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันในแง่วัฒนธรรมในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีในด้านรูปแบบต่างๆ สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 4.8 การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างในแง่วัฒนธรรมในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

ความเหมือนในแง่วัฒนธรรม		ความแตกต่างในแง่วัฒนธรรม	
ภาษาไทย	ภาษาเกาหลี	ภาษาไทย	ภาษาเกาหลี
สะท้อนให้เห็นถึงสภาพของสังคมแสดงให้เห็นถึงความเคารพนับถือผู้อาวุโส เช่น การลงท้ายของประโยค และการปฏิเสธในรูปแบบสุภาพ	สะท้อนให้เห็นถึงสภาพของสังคมแสดงให้เห็นถึงความเคารพนับถือผู้อาวุโส เช่น การลงท้ายของประโยค และการปฏิเสธในรูปแบบสุภาพ	1. คำวิเศษณ์สามารถแยกให้เห็นถึงความ เป็นเพศชายและหญิง 1.1 อรรถลักษณะที่บ่งว่าเป็นภาพลักษณ์ของชายชัดเจน 1.2 อรรถลักษณะที่บ่งว่าเป็นภาพลักษณ์ได้ทั้งชายและหญิง	แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ คำวิเศษณ์แสดงคำถาม และคำวิเศษณ์ปกติที่ใช้ขยายคำกริยาเพื่อขยายความให้สมบูรณ์มากขึ้น การจะเทียบกับรูปแบบอื่นๆ ของภาษาไทยนั้น จึงไม่สามารถทำได้มากนัก หากเทียบการใช้ประโยคสุภาพ ภาษาเกาหลี จะใช้การเปลี่ยนคำให้สุภาพยิ่งขึ้นในทุกๆ ส่วนของประโยค แทนที่จะเพิ่มคำบางคำเพียงอย่างเดียว